

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

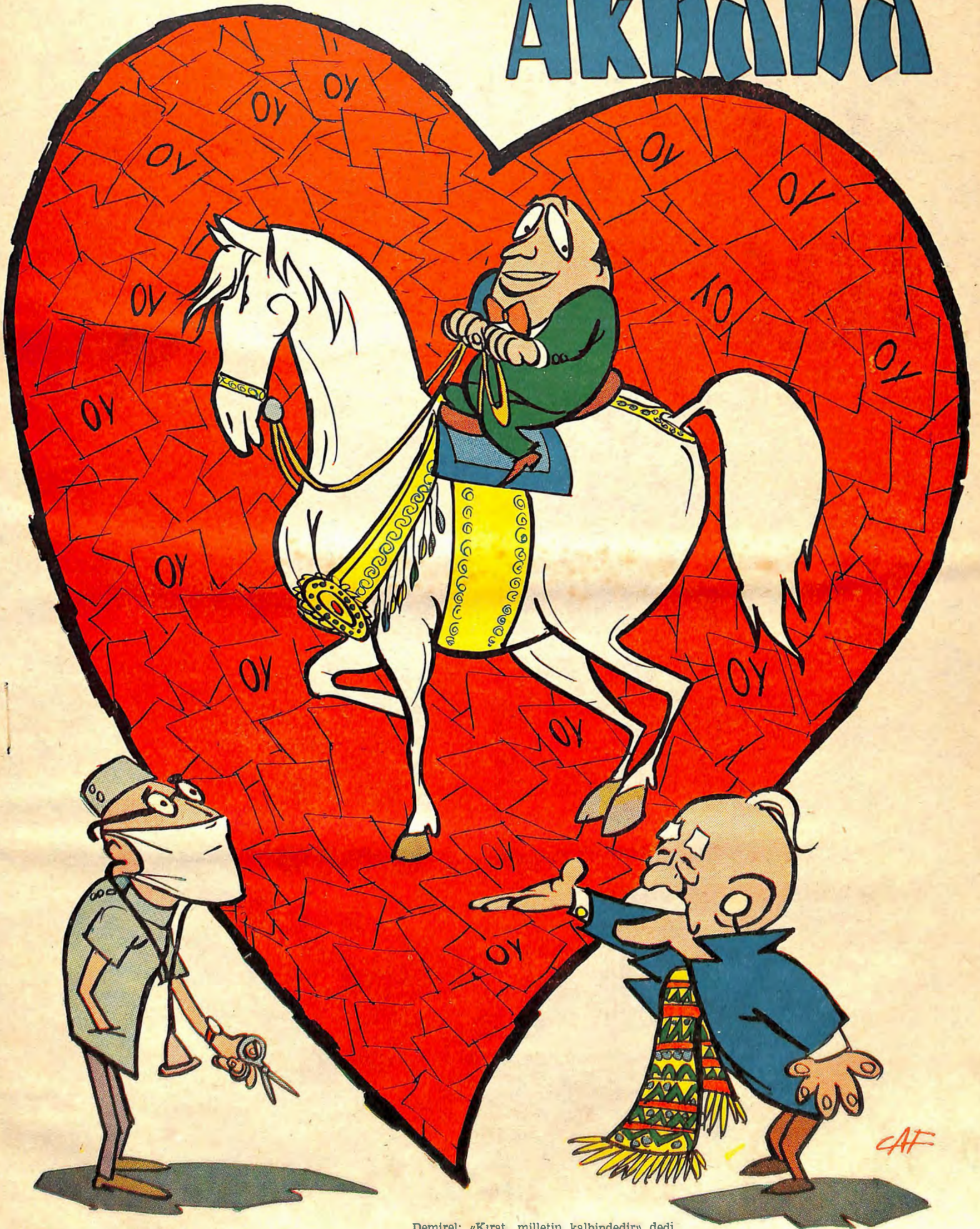
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

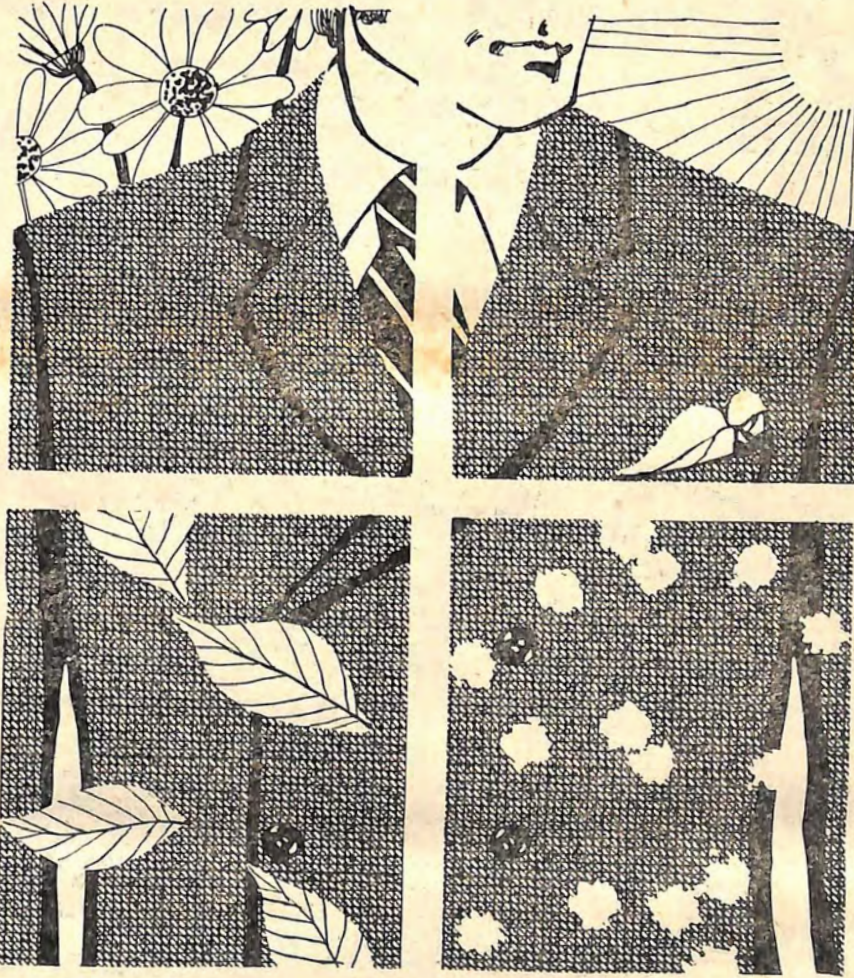
Demirel: «Kırat, milletin kalbindedir» dedi.

İnönü — Şu kıratı başka yere nakletmenin

imkânı yok mu doktorcuğum!..

Altinyıldız'a münhasır diğer bir çeşit:

4 mevsimin mohair'i

SPRING

SPRING, mohair mevzuunda mütihazsıs firma olan Altinyıldız'ın geliştirdiği hususî bir çeşittir. Şimdi, Altinyıldız'ın ihraç listesinin başında gelmektedir. Mohair kumaşların bütün vasıflarını haizdir. Buruşmaz, iyi ütü tutar ve çok canlı durur.

Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 15 Sayı: 51 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Aralık 1968

Rakipsiz genel başkanın rakibi kim ?

Üç adam iktidar partisinde buluştular.

Biri Adalet Partili idi...
İkincisi Demokrat Partili...
Üçüncüsü ümmetçi.
Adalet Partili gençti, realistti, sabırlıydı.

Demokrat Partili yaşlıydı, gözlüklüydü, hırslıydı.

Ümmetçi tesbihliydi, kabaydı, karanlıktı.

Üç adam iktidar partisinde buluştular, konuştular.

Demokrat Partili:

— Sayemizde iktidara geçtiniz, dedi Adalet Partiliye... Adımızı kullandınız, sanımızı kullandınız, «Gözlerimize bakın ne demek istediğimizi anlarsınız» diye konuştuğunuz vakit bizimkilere verdiğiniz parola ne idi? «Bir kere iktidara geçelim, ötesi kolay beyefendi» diyen siz değil miydiniz? Elbette takdir ediyorum sizi... Ama faturaları ödemeniz için gün gelmiş, saat çalmıştır; siyasî haklarımızı veriniz.

Ümmetçi:

— Bizim desteğimizle iktidara geçip koltuğa oturdunuz, Allah koltuğu size bağışlasın; ama oy alıncaya kadar bize yüz verip oy aldıktan sonra yüz çevirmek olmaz. Bizim gibi dini bütünlere iktidar organları içinde salâhiyet tanımak mecburiyetindesiniz. Biz, iktidarımız yüksek katlarında temsilcileri olmak ve sizleri icabettiği şekliyle desteklemek istiyoruz.

Adalet Partili önüne bakıyor, düşünüyordu...

Demokrat'a bir kaptırdı mı yakasını, hali dumandı...

Ümmetçi'yi başına çıkardı mı, ardından geleceği biliyordu...

Realist adamdı Adalet Partili: Demokrat'ı oyalayacak, ümmetçi'yi uyutacak, koltuğunu koruyacaktı.

Gelin görün ki bu iş sanıldığı kadar kolay değildi.

Celâl Bayar seksenaltı yaşında Demokratların liderliğini yürütüyordu. Bizim Ev'in üstüste şubelerini açıyor, Adalet Partili milletvekilleriyle temasa geçiyor, el altından faaliyetini yürütüyordu. Ümmetçiler, Demokratları desteklemeyi şimdilik yeğ görüyorlardı. 1960'tan sonra particiiliğe başlamış olan Adalet Partisi takımı bu cereyanlara karşı duracak güçte değildi.

Ve üç adam büyük Kongre'de buluştular...

Biri Adalet Partili...

İkincisi Demokrat...

Üçüncüsü ümmetçi...

Kulis yaptılar, oy verdiler, karar aldılar.

Süleyman beyi başkan seçtiler...

Ama kongrenin fahri başkanı Celâl Bayar idi.

Seksen altı yaşında...

Seksen sekiz kaşlı...

Gözlüklü.

Ve Süleyman bey, şimdi Celâl Bayar'ı düşünmektedir:

Siyasî partiler kanunu değiştirse.. ki değişmesi Kongre'de karar altına alınmıştır.

Demokratların siyasî partilere giriş kapıları açılırsa.. ki açılması Kongre'de karar altına alınmıştır.

Celâl Bayar Adalet Partisine girerse.. ki girmesi kanun çıktıktan sonra mümkündür.

Ve Genel Başkanlığa adaylığını koyarsa.. ki neden koymasın?

Kazanır mı, kazanmaz mı? Kim derdi ki olaylar böylesine gelişecek? Genel Başkanlıkta rakipsiz Süleyman beyin en büyük rakibi Celâl Bayar olacak?

Zaman ne çabuk geçiyor, olaylar ne çabuk değişiyor ve yanlış hesapların yarattığı gelişmeler memleketi huzuru bozmak için nasıl fırsatlar hazırlıyor!...

Şu işe bakın siz: Şimdi Süleyman beyin en büyük rakibi İs-

met Paşa değil, Celâl Bayar...

Süleyman beyin en korktuğu parti, Haik Partisi değil, Demokrat Parti...

Ve Süleyman beyi tehlikenin ağzına süren hasımları değil, arkadaşları...

Adına politika derler bunun: Bazan dost dediğin düşman olur, düşman dediğin dost... Karşında gördüğün yanına, yanında gördüğün karşına geçirir.

Bakalım Süleyman bey kendi içindeki düşmana karşı kendini koruyabilecek mi?

AKBABA

Demirel, «Kırat tozu dumana katacaktır» dedi. — Gazeteler —

İnönü — Dikkat et Demirel, bu gidişle toz olup gideceksin!

A DAMA derdimi anlattıktan sonra, bana:

— Vallahi bu iş için Foto Torpil'e gideceksin! dedi.

— Yahu kardeşim, benim bu olmayan ismin fotoyla motoyla ne ilişkisi var?

— Hehey arslanım, sen Foto Torpil deyip de geçiyor musun be? O adam kimlerin işini yapmadı, kimlerin? Devlet dairelerinde on sene dir, onbeş senedir sürünen işleri şipşak halletmiştir ol!

— Bir fotoğrafçı?

— Evet, bir fotoğrafçı.

— Dalga geçme Allahını seversen!

— Vallahi billâhi yahu. Sen ona gideceksin, vaziyeti olduğu gibi anlatmanın hiç mi hiç gereği yok. Âbi, namını duydum da geldim, ocağına düştüm diyeceksin, hepsi o kadar!

Eh, ne demişler, denize düşen yılan sarılır demişler... Bizim işin olacağı yok ama, tarif üzerine kalktım gittim bu fotoya. Hiç de fotoğrafhaneye benzemeyen bir yer. Uzunca bir masa, masanın yanında bir kırık koltuk ve kırık koltuğun karşısında sağlam bir sandalye. Bu sandalyenin üzerinde de, ak saçlı, elli yaşlarında yüzü asık bir adam... Gözlerini bir noktaya dikmiş, boyuna elindeki sigaranın dumanını üfleliyor duruyor.

Daha kapıdan:

— Vallahi ağbi ocağınıza düştüm, şu benim derde bir çare, dedim...

Bana bakmadan:

— Oturun! dedi. Ve hemen ilâve etti: İki yüz lirayı alırım!

— Ağbi tek isim olsun, üç yüzümlü al!

— 200 yeterli!

— Pekiyi ağbi.

İçeriye girdi, flaşlı bir makine kapı geldi:

— Haydi, vürü bakalım! dedi.

Adam, o kadar sert ki:

— Nereye? diye sordum.

Önce bir lokantanın kapısında durduk:

— Gir! dedi.

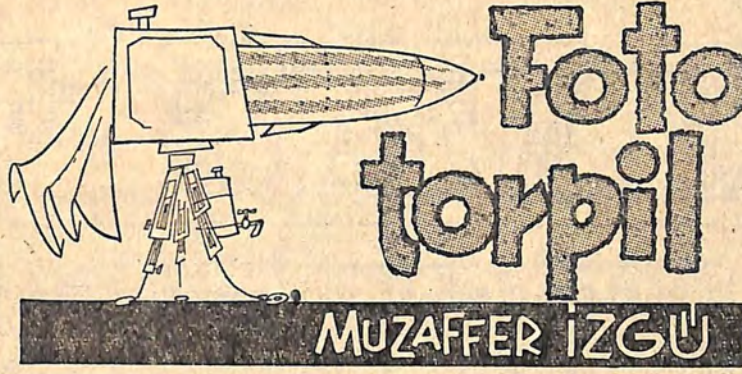
Girdim.

— Şu kösedeki masaya otur!

Ben masaya oturur oturmaz, garson alışkın bir hareketle beş altı tabak, bir şişe kulüp rakısı, mezeler şunlar bunlar aldı geldi...

— Yahu benim karnım aç değil ki, hele içki hiç içmem!

Foto kızgın:

— Ulan kim sana ye, kim sana iç dedi? Karışma sen işime! diye bağırdı.

Sustum... Garson, yarım bardak ayran getirdi ve elime tutuşturdu.

— N'olacak bu?

— Dur bekle, içeceksin!

Ulan aman, bu ne biçim torpil be?

Foto, metre ayarı, estantene ayarı yapıyor:

— Sandalyeni biraz geri al! Biraz sola çek! Masaya sol dirseğini daya! Ayran kadehini kaldır, biraz daha! Uzat şimdi kadehini ileriye doğru! Garson, sen biraz sola kay! Evet tamam... Gül biraz! Biraz daha gül! Dikkat!...

Çıt... Flaş parladı ve söndü. Foto:

— Haydi bakalım tamam, dedi.

Yalnız, on lira lokantaya, beş lira da garsona vereceksin!

Oradan çıktık. Bizim foto, yine aynı sertlikle:

— Mayon var mı? diye sordu.

— Yok, dedim.

— Alalım şuradan bir tane.

— Bu kışta kıyamette denize mi?

— Sen karışma!

— Yahu donarım vallaha billâha yahu!

— Sus!... Gir şu dükkâna!

Oradan bir mayo aldık, ver elini Ataköy!... Plâj bu kış günü fin fin ötüyor, kimsecikler yok. Foto:

— Haydi, soyun şu kabinenin arkasında! dedi.

— Yahu ayaz!

— Soyun canım! Giy de mayonu çık ortaya!

Hay böyle torpilin!... Ulan bizim işle, bizim torpille, bu denizin ne ilgisi var yahu?...

— Yahu kardeşim, anlamadım be kardeşim!... Yâni...

— Ee, hadi be kardeşim!

Dişlerim birbirine vura vura soyundum ve mayomu giydim.

— Şimdi kıyıya!

— Sakın denize sokma beni!

— Tümünden değil canım, şöyle bacaklarını sok, yeter!

— Uy anam!...

Su nasıl, sanki buz...

— Şimdi iki elinle birden şuyu şu tarafa doğru sıçrat!

— Yahu dondum!

— Sıçrat sıçrat!

— Dondum be!

— Ayar kardeşim, ayar yapıyorum...

— Yahu ayarını!...

— Biraz daha sıçrat, sular gözükmüyor.

Eh artık, ben buradan çıktıktan sonra zatırree olmasam bile, mutlaka verem olurum...

— Hadi dondum be!

— Bitti bitti... Çık! Şimdi sağ elini havaya kaldır, bükür gibi yap ve kumda yürü! Olmadı! Elini geniş kıvr, daha geniş, gülümse! Dikkat! Tamaaaam!...

— Öldüm öldüm!

— Biz de donduk kardeşim, biz donmadık mı yâni?

— Ama siz elbiseli...

— Elbise melbise, ayaza baksanal! Titreye titreye giyindim:

— Şimdi nereye gidiyoruz?

— Taksî durağına!

Taksî durağında, lüks bir taksî aradı buldu. Bana:

— Gir bakalım içine, dedi Gir ve şu pencerenin yanına kurul! Sonra ağzına bir sigara al!

— Ben sigara içmem ki!

— Al ulan!

Şoför, şaşkın:

— Ağbi filim mi çeviriyorsunuz yoksa? dedi. Ağbi, evelallah füğüranlık yapıp ha, diye sırtı. En-seden bir poz!...

Foto:

— Sen paranı al, gerisine karışma, diye azarladı şoförü.

Köşeye kuruldu, ağzına bir sigara yerleştirdim.

— Şimdi sırt biraz! Olmuyor efendim, içten sırtacaksınız! Tamam, çekiyorum! Dikkat!...

Bizim foto, taksinin penceresine iyice yanaşarak flaşını patlattı. Şöföre on kâğıdını verdikten sonra:

— Şimdi nereye gidiyoruz? dedim.

— Kâğıthane'deki derenin oraya!

Yoldan bir de sırk buldu.

— Yahu bu sırk da ne olacak ki?

— Sür kardeşim şoför!

Geldik derenin başına:

— Şimdi pantolonunu, ceketini çıkar!

— Ayaz?

— Çıkar!

Emre uyup çıkardım.

— Şimdi bu sırığı suyun içine daldır. Sonra efendim, şu sigara paketini de sol eline al. Şöyle uzat, biraz daha uzat!

Adam, ayakbaclarını çıkardı, pantolonunu sıyırdı, pis derenin içine girdi:

— Dikkat çekiyorum! dedi. Sigara tutan elini biraz daha indir! Biraz daha!... Çekiyorum...

Flaş parladı ve söndü... Yahu bu nasıl torpil? Dayanamadım sordum:

— Yahu foto efendi, biz yoksa foto roman mı hazırlıyoruz yanlışlıkla? dedim.

Adam, yüzüme bile bakmadan:

— Ver bizim iki yüzü! dedi.

Parayı uzattım.

— Çarşamba günü fotoğrafhaneye gel!

Eh, bizim gitti 265 lira. Ne dielim, helâl olsun. Kış günü insan deniz banyosunu ancak bu fiyata yapabilir.

Çarşamba günü ümitsiz gittim fotoğrafhaneye. Bizim foto, yine aynı pozda...

— Otur, dedi.

Sonra, çekmecedem beş tane resim çıkararak:

— Al! dedi.

Resimlere bakmamla, kırık koltuğun öteki bacağına da kırmak bana nasip oldu. Öyle ki sıçramışım havaya!...

— Yahu bunlar ne?

— Torpil kardeşim.

Birinci resimde, Demirel'le lokantada kadeh tokuşturuyoruz, ikinci resimde denizdeyiz, yüzüne su atıyorum, üçüncü resimde boynuna dolanmış kumda volta atıyoruz, dördüncü resimde bir arabanın içersindeyiz, sigaramı yakıyor, beşinci resimde nehir kenarında balık tutuyoruz, ben ona sigara paketini uzatıyorum.

— Yahu adamı asarlar! diye bağırmışım.

Foto, ilk kez gülerken, çekmecenin gözünden bir takım resimler çıkardı. Resmin bir tarafını eliyle kapadıktan sonra:

— Bak bakalım, bu kim? diye sordu.

— Sensin, dedim. Hem de kispet giymiş pehlivan kıyafetiyle...

— Ya şu kim, yanımdaki?

— Aaa İnönü vallahi. Yahu o da kispet giymiş güreş tutuyorsunuz be!

— Ne sandın ya? Bir de şuna bak!

— Yahu İnönü'yle sen. Satranç oynuyorsunuz yahu!

— Ya şu?

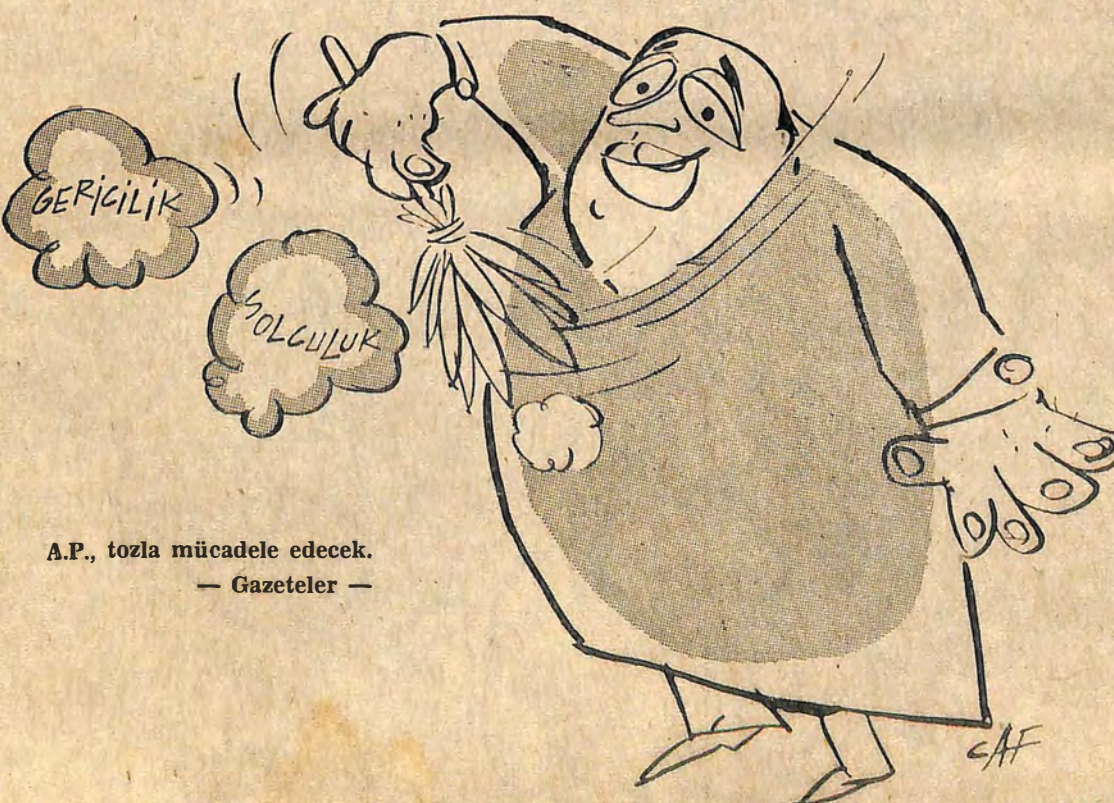
— Yahu gene İnönü be! Hamamın göbek taşında oturmuş terliyorsun.

— Ya bu?

— Vallahi gene İnönü be!... Karşılıklı çifte telli oynuyorsunuz.

— Yaa arkadaş, ben işte İnönü zamanında bu resimlerle açılmadık kapı bırakmamıştım. Sen de aklını kullan, sen de aç kapıları!...

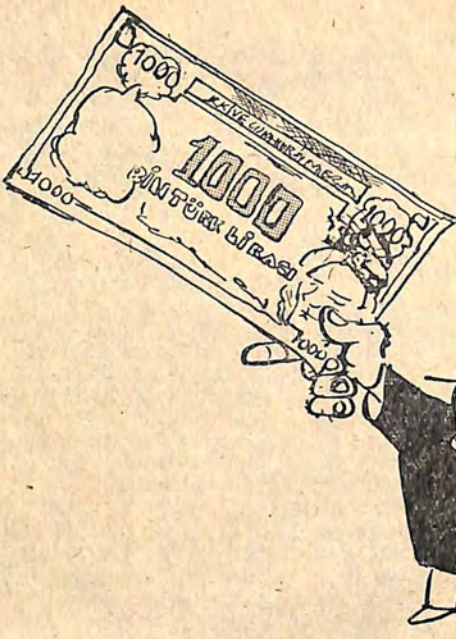
Muzaffer İZGU

A.P., tozla mücadele edecek.

— Gazeteler —

— Yağma mı var, üzerime toz kondurmam!

BİN

BİR

GECE MASALI!

BİLMİSİNİZ, Türk tiyatro çevrelerinin «uğursuzluk» hurafelerinin başında «belâ» kelimesinin sözde tehlikesi gelir.

İddiaya göre sahnesinde belâ lâfı edilen bir tiyatrodan belâ eksik olmazmış.

(Aslına bakarsanız bizim tiyatrolardan belâ zaten eksik olmaz. Ya yangın çıkar, ya yüksek yerlerden kapatma ve kaldırma emirleri çıkar, hiçbir şey olmasa tiyatrocuların kendi aralarında mutlaka ama mutlaka hır çıkar. Onun için sahnesinde belâ lâfı edilen tiyatrolarla edilmeyenler arasındaki uğur farkının nasıl kestirildiği belli değildir.)

Bu hurafe yüzünden kaç kere bir oyundaki «Allah belânı versin!» gibi dört dörtlük seslenmeleri «Hadi oradan, hıncır herif» kabilinden sinamekiliklerle sulandırmak zorunda kalmışımızdır.

Bence bu konudaki boş inanış belânın rastlantılara bağlı sanılmasından yâni kaza ile karıştırılmasından ileri geliyor.

Zaten bizim dilimizde de «kaza» ve «belâ» kelimeleri sık sık bir arada kullanılır. Dilenciler bile:

— Allah kazadan belâdan saklasın! diye hayır duası ederler.

Oysa kaza ile belâ birbirinden çok, ama çok farklı şeylerdir.

Örnek vereyim.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Görünmez kaza, görünür belâ!..

Bu hafta benim bulunduğum şehirde oturan bir amatör pilotun başına pek kötü bir iş geldi.

Adamcağız uçağına binmiş, puslu ve çok bulutlu bir gökte önünü görmeye çalışarak gidiyor-muş. Derken bir buluttan çıkmasıyla bir kaz sürüsünün içine dalması bir olmuş.

Uçağın ön camı kırılmış. Fuka pilotun gözüne cam kırıkları dolmuş. Kan bir yandan, rüzgâr bir yandan, içeri düşen yaralı kazın vıyıklamaları ve uçuşan tüyler bir yandan... Bîçare herif güçlüğüle alana dönebilmiş ama, uçak durur durmaz şakkadak bayılmış.

Avlamak istesenez bir tekini buluncaya kadar akla kararı seçeceğiniz kazların koskoca gökte uçakla tokuşmasına kaza derler işte.

Yine bu hafta Kaliforniya'da başka bir adamın başına başka bir iş geldi.

Bu zat bir sabah evinin bahçesine çıkıyor ki, ne görse beğenirsiniz: Orta yerde topraktan

fokur fokur petrol kaynamıyor mu!

Sevinçten başlıyor avazı çıktı-ğı kadar bağırma:

— Petrol buldum! Petrol buldum! Zengin olduk karıcığım!

Sağa sola telefonlar... Mühendisler, jeologlar, uzmanlar falan... Gerçek aydınlanıyor ama, aydınlanmasa daha iyi:

Meğer o noktada vaktiyle bir petrol kuyusu varmış. Verimi işletme masrafını kaldırmayacak kadar düştüğü için 1925 yılında kapatılmış.

Hiçbir petrol şirketi kuyuyla ilgilenmiyor. Tekrar üstünü kapatmak müthiş masraflı kazı ve beton dökümü işlerini gerektiriyor. Bu arada pis bir koku ayyuka çıkıp bütün mahalleyi sarıyor. Komşular dâva açıyorlar. Petrolün bahçeyi doldurup dışarı taşmasını önlemek için adamcağız kamyonlar tutuyor, pis kokulu sıvıyı varil varil taşıtıp denize döküyorlar. Yoksa belediye de dâva açacak.

Gerçi ev sigortalı. Ama sigorta şirketi hiçbir şey ödeyemiye-

ceğini bildirerek şöyle buyuruyor:

— Kazaya karşı sigortalısınız; bu olay ise kaza değildir.

Zavallı adam evi yok pahasına satışa çıkarıyor. Kimse dönüp bakmıyor bile.

Durumun şakası yok; göz göre göre batmakta herifçik. Derken dostları akıl veriyorlar:

— Bu durumun sorumlusu vaktiyle kuyuyu açıp sonra üstünü yetersiz betonla kapatmış olan petrol şirketi. Sorumluluk zaman aşımına uğramış ama koskoca şirket sizin felâketinize omuz silkecek değil ya. Onlardan yardım isteyin.

Araştırılıp anlaşılıyor ki şirket «dünyanın en zengin adamı» diye bilinen ünlü petrol kralı Paul Getty'nin firmalarından biri. Karı koca umutlanarak hemen ona başvuruyorlar.

Elcevap:

— Bu kuyu artık kâr konusu olamayacağından bizi hiçbir suretle ilgilendirmez.

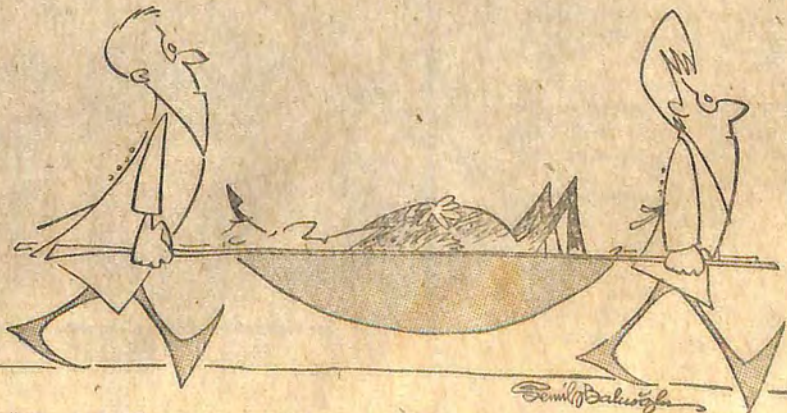
Evet, sigorta şirketinin hakkı var hence; olay kaza değil.

Kaza diye gökte uçakla çarpışan kaz sürüsüne derler.

İnsanın bahçesinde petrol tuzakı kuran Paul Getty ise hâlîsinden belâdır...

Üstünde «kaza belâ» dolaştığı söylenen toplumlar bu farkı hiç gözden kaçırmamalı.

— Türkiye'de kalp nakli ameliyatı yapıldı. —

— Doktora selâm söyle, onun kalbi yoktur!

Kutsal mülkiyet insanlara yüksek düzey sağladığı için, kedi yüzünden tartışmalar da bu yüksek düzeyde sürerken, kedilerden birinin nanelerini, maydanozların üzerlerine işemeyi huy edinmesi, sessiz Komisyoncunun eşinin sabrını taşırmıştı artık... «Hanım, hanım, ya kedine sahip olursun, ya ben onu ayaklarından tutar cart diye ikiye ayırırm...» «Hahahaay... Cart kaba kâğıt... Güleyim bari... Sen benim kedimin şeyine kurban ol...» «Ah şimdi bayılacağım, ayol bu ne kadar sokak karışmış böyle... Ayol, naneler hep kedi sidiği kokuyor, diyorum, sen lâf anlamaz mısın? Geçen gün çorbaya koydum da misafirlere rezil oldum senin yüzünden... Kedine sahip ol diyorum, işte o kadar...» «Aaa, bu karı delirmiş... Vallahi delirmiş, şu deli karının zoruna bak... Ayol, ben kedinin kıcına naylon torba dikemem ya...»

Bunlara benzer bir kaç sert diyalogan sonra, iki kadın da kutsal mülkiyet sahibi olduklarını unutup, kiracılık zamanlarından kalma alışkanlıkla birbirlerinin üzerine atıldılar, saç saça, baş başa geldiler.

Bu bayağı durum, aynı apartmanda oturan öbür komşuların da mülk sahipliği haysiyetlerine dokunmuştu. Nasıl olurdu efendim? Böyle bir apartmanda oturan insanlar, buraya geldikleri mahalledeki eski komşuları gibi nasıl kavga ederlerdi? Bu kavga sırasında, orda benden başka erkek olmadığı için araya girmek zorunda kaldım: «Çok rica ederim hanımefendiler, siz ki böyle bir apartmanın sahibi bulunmaktasınız...» Arkasini söylemeye zaman kalmadan, bu yarım söz bile hemen etkisini gösterdi. İki hanım da birden silkeleniş kendilerine geldiler ve yine kutsal mülkiyet hakkına sahip olanların düzeyinde «terbiye daire-si» ne girdiler. Ama hiçbir zaman kedi yüzünden kavgaları bitmedi.

KAPICI PARASI

Kapıcı aylığı konusunda ilk aylar aramızda hiçbir anlaşmazlık yokken, bir ay başı, komşumuz emekli mızıkçılık etti. Haksızlığa uğradığını iddia ediyordu. Her daire kapıcıya ayda yirmi lira veriyorduk. Emekliyle karısı, alt kattaki dairede oturduklarına göre, apartmanın giriş ve merdivenlerini en az onlar kirletiyorlardı. Kapıcının da görevi temizlik olduğuna göre, kapıcıya az para vermeleri, hattâ hiç vermeme-leri gerekirdi. Kapıcıya iş de buyur-muyorlar, odun ve kömürlerini, kömürlükten kendileri alıyorlardı. Çatı katında ve üst katta oturanların daha çok kapıcı parası vermeleri gerekirdi. Emekli komşumuz, her hangi birimiz apartmanın dış kapısından girer ya da çıkarken, sanki kendi kendine konuşmuş gibi, ama bize de duyurmaya çalışarak bağı-rıyordu:

— Sosyal adalet yok mu? Sokak kapısından dairenin kapısına kadar tastamam üç adım... Üç adımlık yerin temizliği için ne diye ayda yirmi lira vereyim? Haksızlıktır bu... Biz merdivenleri kirletmiyoruz ki... Ev mi aldık, yoksa başımıza belâ mı?

Kutsal mülkiyet hakkına sahip insanlar olarak, emekli komşunun lâf atmalarını duymazdan geliyorduk. Ama ne zaman ki, apartmanın giriş ve merdivenlerinde yanan otomatik elektrik parasından hissesine düşeni de vermek istemedi, işte o zaman kıyametler koptu.

— Benim için girişte, sokak kapısında elektrik filân gerekli değil. Bi kere gece sokağa çıkmam, çıksam bile, üç adımlık yer, ben lâmbasız da kapının yolunu bulurum...

Kavga edecek hiç kimseyi bulamasa gölgesiyle kavga eden kaynanama, sa gölgesiyle kavga eden kaynanam, otomatik elektrik parası yüzün-den Emekli ve karısıyla bir güzel kavga etmişler. Öbür komşular da,

çıkartlarımız ortak olduğu için, bizimkilerle birleşmişler. Hep birden Emekliyle karısına söylemediklerini bırakmamışlar. Akşam ben eve geldiğimde, karım sinirli olduğu zamanlardaki gibi, başına çatki çatmış, kaynanam da sinir belirtisi olarak durmadan geçiriyor ve kâfiru ile ovunuyordu. Gündüzkü kavgayı ben onlardan dinledim. «Nasıl iyi demiş miyim?», «Nasıl ağzının payını vermiş miyim?» diye, Emekliye söylediklerini bana da onaylatıp, bir karım, bir kaynanam, lâfi birbirlerinin ağzından kaparak, isteri nöbetleri içinde kavgalarını anlatıyorlardı. Böyle durumlarda, «İyl yapmamışsınız» diyecek olsam, ikisinin birden benimle kavgaya başlayacaklarını bildiğim için, onlar, «Nasıl iyi demiş miyim?», «Nasıl, ağzının payını vermiş miyim?» dedikçe, «Aman, çok güzel demişsiniz, çok güzel yapmışsınız...» Dilinize sağ-

lık... Hay ağzını öpeyim, pek güzel söylemişsin...» diye, her evli erkek gibi, karıma ve kaynanama dalkavukluk ediyordum.

BİZ PARA VERMİYOR MUYUZ?

Bir sabah işe gitmeye hazırlanı-yordum. Banyoda sakal traşı olur-ken karım soluk soluğa geldi:

— Gel, gel, aman çabuk gel... Radyocunun karısıyla Komisyoncular kavga ediyorlar... Gel de dinle!

— Suratım sabunlu, traş olayım da gelirim...

— Aman ne kanı uyuşuk adam-sın... Ayol, sen traş olana kadar kavga biter...

Doğrusu ya, ben de onların kavgasını merak ediyordum ama, artık eski kiracı durumunda değildim, kutsal mülkiyet hakkına sahip bir insan ağırbaşlılığıyla, kimseye, hattâ karıma bile çaktırmadan kavgayı gizlice seyretmek istiyordum. Karımın üstelemeleri karşısında, bir e-

limde sabun fırçası, öbür elimde traş makinesiyle, bizim kapının kanadı arkasına siper olup kavgayı dinlemeye başladım. Biyandan da karın fışıldayarak, kavganın nasıl başladığını anlatıyordu. Kapıcı, merdivenleri siliyormuş. Komisyoncuların kapısı önüne gelince, Komisyon-cunun eşi, «Bu apartmandakiler sana bizden çok mu para veriyorlar?» diye sormuş. Kapıcı, «Hayır, herkesten yirmişer lira alıyorum» demiş. Komisyoncunun karısı, «Evet ama, paraları toplayıp Radyoculara veriyoruz, parayı Radyocunun hanımın-dan aldığın için, sana bütün aylığı o veriyor sanıyorsun galiba...» Radyocuların kapısını saatlerce arapsa-bunuyla siliyorsun, bizim kapının önüne geldin mi, üstünkörü söyle bir süpürüp geçiyorsun...» demiş. Kapıcıya bağırarak bağırarak çıktığı için, Radyocunun eşi bu sözleri işi-tip fırlamış dışarıya: «Hanım, hanım... Senin gözün de hep bizim kapımızda... Ne söyleyeceksen bana söyle, arkamdan lâf etme...» «Ayol, ne diye senin arkandan lâf edecek-mişim... Bikerem tenezzül etmem... Kapıcıyı emrinizde kullandığınızı dünya âlem biliyor. Her işinizi kapıcıya gördürüyorsunuz. Hizmet eri değil o hanım, kapıcı, kapıcı!...»

Kavganın burasında onları dinle-meye başlamıştım. Komisyoncunun eşi, Radyocuların kapıcıyı çarşıya pazara yolladıktan başka, ev işlerini de ona gördürdüğünü, hattâ evini sildirtip süpürüttüğünü söylüyordu...

Radyocunun eşi çığlık çığlık bağı-rıyordu: «Aaa, üstüme iyilik sağlık... Allah kuru ıftıradan saklasın... Ayol, kapıcıyı asıl kullanan sensin... Em-zikteki çocuğunu kapıcıya bırakıp da sinemaya giden sen değil misin?», «Tuuu, seni şillik seni... Komşulaaar, duyduunuz ya ne söyledin, Allah için hepiniz şahitsiniz, ben bu karıdan dâvacıyım...» Birden ev sahibi olduğunu hatırlamış olmalı ki, kutsal mülkiyetin insana verdiği «ne-zakât diare-si» ne girip, «Kabahat bende ki, tenezzül edip de senin gibilerle konuşuyorum... Ev sahibi? siz diye, sizi dengim sayıp adam yerine koştum, aldanmışım...», «Aaa, şu edepsiz karının zoruna bakın dostlar... Banka kredisile ev almışlar da, bana caka satıyor bir de... Tuuu!...»

Kavga kızıştığı için, yalnız kavgacıları dinlemekle yetinemedim, göz zevkimi de almak için, siper oldu-ğum kapı kanadı arkasından sahan-lığa çıkınca, bütün dairelerin kapılarının aralık, ya da yarı açık oldu-ğunu ve her kapı arkasında da komşularımızın, bizim gibi siper olup, kavgacıları dinlediklerini ve dikizle-diklerini gördüm. Kapı kanadından çıkmış eller ve ayaklar görünüyordu. Kutsal mülkiyetin onlara ver-diği saygınlık, böyle bayağı bir kavgayı açıkça dinlemelerine ve görme-lerine engel olduğu için, ortaya çıkmıyorlar, ancak kapı arkasından dinliyorlardı.

İyi ki bu kavga sırasında Radyocu evde yoktu. Yoksa, çok sert bir adam olduğundan bir cinayet çıkabilirdi. Ya o sesi çıkmayan, kuzu gibi bir adam olan Komisyoncunun karısının şamatasına ne demeli?

Bu olayın ertesi günü, aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi, emekliyle karısı bize geldiler. Karım ve kayna-nam, kutsal mülkiyetin verdiği dü-zeyde insan olduklarını ispat için, birkaç gün önce, kapıcı ve otomatik elektrik parası yüzünden yaptıkları kavgayı unutmuş görünüp, onlara karşı çok nazik davrandılar.

Emekliyle karısı, Komisyoncunun ve Radyocunun karısını çok ayıplıyorlardı. Emekli:

— Efendim, dedi, memleketin dengesi bozuldu. Eline şurdan burdan her nasılsa birkaç kuruş geçiren bir apartman alırsa sonu böyle olur iş-te... Bunun sonu nereye varacak bil-emem...

Kaynanam:

Okuma - yazma bilmeyenler artıyor. — Gazeteler —

— Pek haklısınız efendim... dedi, Allah ıslah eylesin... Gecekonduculuk insan, apartman sahibi olursa, sonu işte bu...

ALTAN ZIRILTI, ÜSTTEN GÜRÜLTÜ

Hayır, biz bu apartmanda oturmıyacağız. Kiracılık çok daha iyiymiş... Ama şimdi başka yere de taşınamayız ki... Bu katı biz banka borcuyla satın aldık. Hem banka borcunu öde, hem başka eve taşınıp kira ver, bu kadar yükün altından kalkamam. En iyisi bu katı satıp kurtulmak. Satın aldığım parayı veren biri olsa, hattâ az bişey zarara bile razıyım, hemen satarım.

İlk birkaç ay apartmanımızda pek öyle büyük tedirginliğimiz yoktu. Ama emekli komşumuzun karşısında ki doktor satın alıp taşınınca, bizim de rahatımız kaçtı. Bizim apartmanda çocukları olmayan yalnız onlardı. Karı-koca, ikisi de işe gittikleri için gündüzleri rahattık. Ama akşam olup da eve geldiler mi, bizde de artık rahat yok... Elllerinde sopa mı, sırık mı, her neyse, boyuna altımızdan tavana, yâni bizim döşemeye vurup duruyorlar. Sözde gürültü ediyorlarmış. Canım efendim, ne gürültüsü, bizim evimizde küçük çocuk yok ki... Kazık kadar bir oğlanla, evde kalmış üç kız... Elbet ev halidir, aralarında kardeş dalaşması olur. Artık korkumuzdan yüksek sesle gülemez, konuşamaz olduk. Hapşırıırken, sesim duyulacak diye korkumdan başımı yastıkların altına sokuyordum. Hele çamaşır makinası, elektrik süpürgesi çalışsın, alttan vura vura bizim döşemeyi deleciler. Ne diyorsunuz siz, size yalan bana gerçek, mutfakta tencerenin düdüğü biraz fazlaca öttü diye bize yapmadıklarını bırakmadılar.

Hayır, yâni, sağolsun karımla, eksik olmasın kaynanam, onların hakkından gelir gelmeye ama, ne de olsa şurda daire sahibi olmuş bir yurttaş olarak kutsal mülkiyet hakkına saygı duyuyorum.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de horluyorsunuz, diye tutturdular. Efendim, kendi evim değil mi, ister horlarım, ister zırlarım, kime ne? Ama yine de, kat mülkiyetine sahip insanların horlaması ayıp kaçtığından, horlamadığımı, bize iftira edildiğini ileri sürdük. Bunun üzerine ne yapmışlar, biliyor musunuz? Bizim horlularımızı alt kattan gece teype alıp bütün komşulara dinletmişler. Yâni evimizin mahremiyeti de kalmadı...

Altımızdan böyle, ya üstümüzden? Radyocu, evine geldi mi, yukarda bir bağırma çağırma gidedir... Herif — Affedersiniz bu herif sözül, benim gibi bir daire sahibi için ayıp kaçtı— yâni adam karısını bırakır, çocuklarını, çocuklarını bırakır, karısını döver... Bütün gece onların ağlamalarını dinleriz. Artık dayanmadım da bir gece, çıktım üst kata, kapıyı çaldım, Radyocuya, ev sahibi olmamın bütün terbiye ve nezaketini takınarak, çok tatlı ve yumuşak bir sesle, ne yalan söyleyeyim, biraz da korkuyla:

— Çok affedersiniz, sizi rahatsız ediyorum, dedim, fazla gürültü oluyor da... Acaba rica etsem... Yâni, imkânı varsa, biraz daha yavaş...

— Nerde gürültü oluyor? dedi.

— Sizin evde...

Dememe kalmadı, herif, evet, evet, herif iki eliyle yakama yapışıp beni dut dalı silker gibi silkeleyerek:

— Ne gürültüsü oluyor bizim evde, söyle ne gürültüsü? diye üstüste sormaya başladı.

— Ben ne bileyim beyfendi sizin evinizdeki gürültünün ne gürültüsü olduğunu...

— Söyle ne gürültüsü?

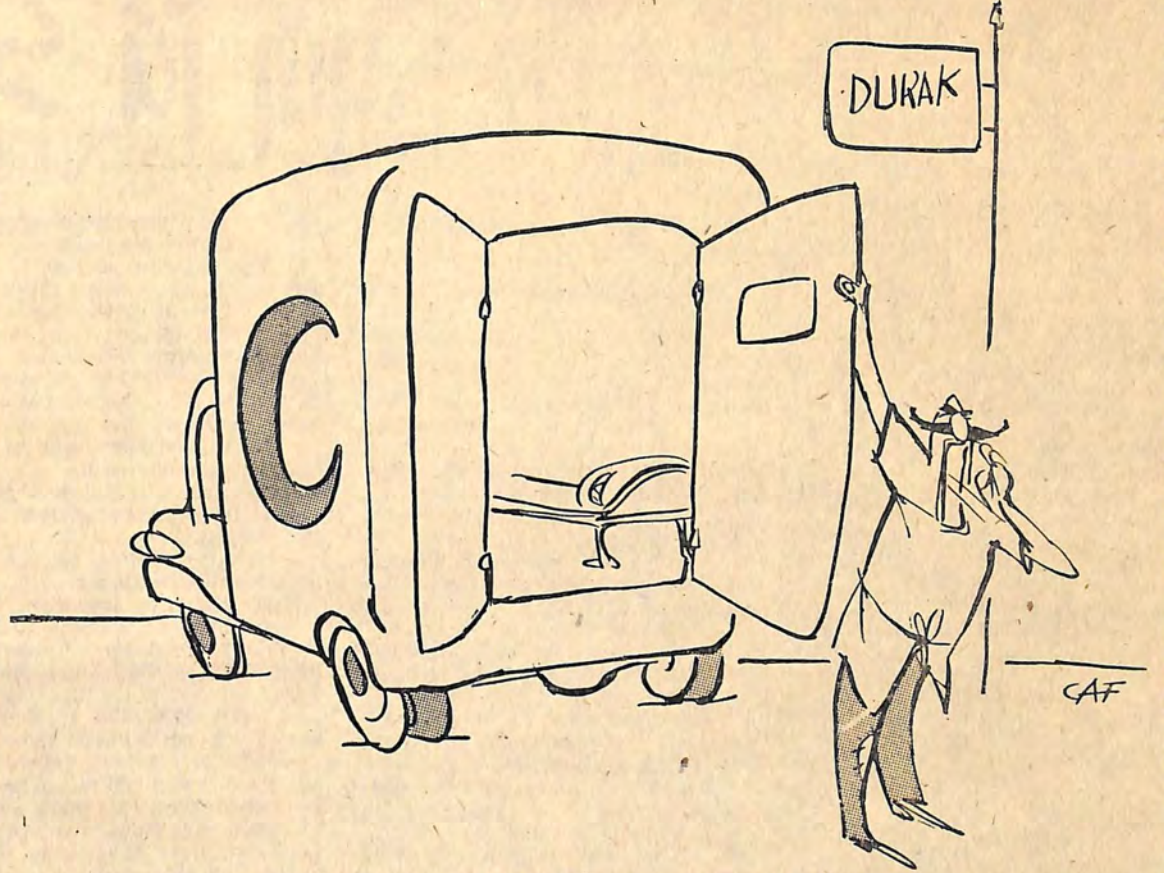
— Ne gürültüsü olduğunu ancak siz bilirsiniz, ben nerden bilirim? Yalnız gürültü geliyor bize...

— Söyle, ne gürültüsü?...

Bar bar bağırıyor:

(Devamı gelecek sayıda)

Dr. K. Beyazıt, «Kalp nakline devam edeceğiz» dedi. — Gazeteler —

— Beyazıt bir iki... Beyazıt bir iki!...

YUSUF ZİYA ORTAÇ 1968 - 1969 ARMAĞANI YARIŞMASI

BİR PERDELİK OYUN

1 — Oyunun, güldürü niteliğini taşıması...

2 — 4 Aralık 1968'de başlayan yarışmaya gönderilecek eserlerin, en geç 20 Ocak 1969 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalanması...

3 — Yazıların, kâğıdın bir yüzüne daktilo ile yazılması...

4 — Yarışma zarflarının üzerine «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresinin konması...

5 — AKBABA Dergisi, Divan-yolu Klodfarer Cad. No: 8-10, İSTANBUL adresine gönderilmesi...

6 — Yarışmaya katılacak yazarların, eserlerinden üçer nüsha göndermeleri ve altına açık adres, ad ve soyadlarını yazmaları rica olunur...

7 — Yarışmaya katılacak eserlerin daha önce hiçbir gazete ve dergide yayınlanmamış olması gerekmektedir.

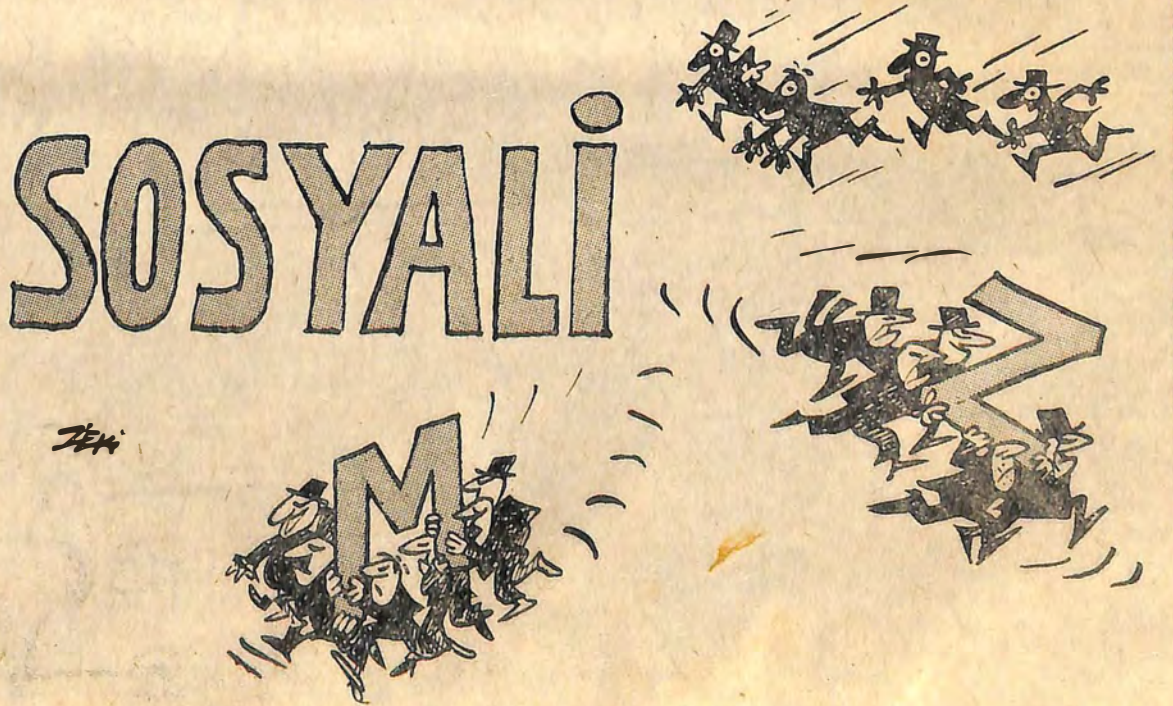
Yarışma, bütün sanatçılara açıktır.

Birinciye verilecek ödül 2500 «İkibin beşyüz» liradır.

Jüri, 21 Ocak 1969'dan itibaren eserleri değerlendirmeye başlayacak. armağan kazanan eser 11 Mart 1969'dan sonra çıkacak Akbaba'da yayınlanacaktır.

Bütün sanatçıları yarışmaya davet eder, başarılar dileriz.

TİP'te karşılıklı suçlamalar devam ediyor. — Gazeteler —

«Savulun sosyalizm geliyor!»

Bi fiyat ta Sen de

VEDAT SAYGEL

— Bi fiyat da sen de hele gardaş, dedi yorgunluktan boynunun damarları parmak parmak fırlamış olan ihtiyar. Mal senin, para benim... Uyuştuk, ne âlâ... Uyusmadık, «Eh gısmat değelmış, al malını gör hayrını» derim. Hemen ne diye küsüp sırtını dönüyon?

Başlarına üşüşen kalabalığa aldırmanın saatlerdir panayırın göbeğinde uyusmaya çalışıyorlardı.

— Bi fiyat da sen de hadi. Pazarlığı başından beri izleyenlerden biri:

— Üç aşağı, beş yukarı uyuşun canım, dedi. Alt tarafı nedir yâni? — Uyusmaya gönü yok ki, dedi yorgun ihtiyar. Verdiğim fiyat gelmeyince küsüp, sırtını dönü dönmüyo.

Araya bir başkası girdi: — Kaçtan aşşa olmaz diyon sen? Yerdeki bir kütüğün üstünde küskün küskün tüneyen ikinci ihtiyar cevap verdi:

— O, bu fiyatı biçtikten sonra ben ne diyeyim? — De canım, dediler. Bi fiyat da sen de...

— Biraz daha çıksın, düşünürüz. Arabulucular birinci ihtiyara döndüler:

— Hadi bi gayret daha göster. İhtiyar, kalabalığa sırtını dönüp, iç cebinden çıkardığı koca cüzdanı aralayarak, kimseye göstermeden içindekileri saydı:

— On kâğıt daha virek, tamam mı?

— Uğraştırma adamı... Ver, gitsin artık, dedi çevredekiler.

Elindeki küçük defterde birtakım hesaplar yapan ikinci ihtiyar sordu: — Hangisinden veriyon, mor mu, pembe mi?...

— Pembesinden...

Deftere yeniden bir şeyler yazdı, yeniden bazı hesaplar yaptı:

— On pembeyle olacak gibilerden

değil, dedi. Morlara, beyazlara geç hele...

Alıcı:

— Yok, dedi, daha zırnık çıkmam! Aradakiler:

— Hadi hadi, dediler, inatlaşmayla alış veriş olmaz. El ele bir gelin bakalım... O biraz iner, sen biraz çıkarsın, mesele böylece biter.

— Yok, dedi satıcı. Bu fiyata değil eşeği, elimi bile vermem!

— Verirsin verirsin, dediler. Karşındaki de yedi kat el değil a... Hemşerin, Çıkacak kudreti yoksa, ne yapsın adam?

— Vaaar, dedi satıcı. Hiç birimizde olmayan onda var. Nah, böyle demetnen!

— Sen ver elini...

— Yook, dedi satıcı. Üstüme varman. Babam mezardan çıkısa bu fiyata vermem!

— Yahu çok çok da elini vereceksin.

— Elimi de vermem!

— Haydi sen bari uzat elini, dediler alıcıya.

Uzattı elini ihtiyar:

— Elimi veririm ama, bir kâğıt daha vermem!

Aracıların yardımı ile elele geldiler:

— Son ne veriyon sen?

— On kâğıt daha vermiştim, dedi alıcı.

— Hepsi ne ettiydi?

— Seksenüç kâğıt.

Satıcıya sordular:

— Sen ne istemiştin?

— Kenarı tırtıllı nikeller hariç, yüz kâğıt...

— Nikel kaç tane istiyordun?

— Altmış tane...

İki ihtiyarın ellerini sıkı sıkı tutup, salladı aracıların biri:

— Ne senin dediğin olsun, ne de senin... Doksan kâğıt, otuz nikel...

Havdi hayrını görün!

İhtiyarlar aynı anda:

— Vermem! diye bağırarak, çektiler birbirlerinden ellerini.

— Yüz kâğıttan şaşmam bi kere, dedi satıcı. İnsem insem nikellerden inerim. Son elli nikel olur.

Saatlerdir uğrunda pazarlık ettikleri ihtiyar eşeğe bakan alıcı:

— Etmez, dedi. Yüz kâğıttan başka elli de nikel, aklımı peynir ekmele yemedim! Beş mor daha katıp hadi doksan kâğıt vereyim. Ama nikellere göz dikmesin.

Aracıardan biri kulağına eğildi: — Otuzbeş nikeli gözden çıkar, razı edeyim.

— Yok, dedi ihtiyar. Bi kere nikel benim değil, oğlanın...

Kalabalıktan bir kaç kişi:

— Canım, dedi, babayla oğul arasında ayrı gayrı mı olurmuş? Sen bu yaşında kâğıtları kimin için saklıyon?

— Orası öyle tabii... Nem var, nem yoksa geridekilere kalacak.

— Gördün mü ya?... Oğlan, babasından bir kaç nikel mi saklayacak? Hem elindekileri hovardalık yapmak için istemiyon. Gene onun yorgunluğunu paylaşın diye altına hayvan alıyon. Çık biraz daha...

Eşegi bir güzel inceleyen alıcı:

— Fazladan beş tırtıllı veririm, dedi.

— Tırtıllı dediğin nikel yâni?

— He, nikel.

— Uzatın ellerinizi...

— Yok, dedi ikinci ihtiyar. Almaya gönü yok anlaşılan. Alıcının konuşmasından belli olur.

— Şunun olacağını de, alalım, diye cevap verdi diğeri. Dünyasından bezmiş hayvana yüz kâğıt, elli nikel fiyat biçip çıktın içinden. Bunun semeri var, beslenmesi var, nallarının değiştirilmesi var, onnarı da tamamladım mı kaçta gelir bana? Ne sen yorul, ne ben yor. Olacağını söyle alalım.

— Beş kâğıt ineyim ama, nikel-den inmem!

— Ne ediyos o zaman?

— Doksanbeş kâğıt, elli nikel... O doksanbeş kâğıdın da önceden konuştuğumuz gibi ikisi bono, altısı çek, sekizi pul, yirmi sekizi beyaz, yirmilikisi pembe, yirmidokuzu mor olacak.

Alıcı, yeniden kalabalığa döndü arkasını. Kimseye göstermemeye çalışarak iç cebinden cüzdanını çıkardı, üstten bağladığı sicimi çözüp araladı, parmaklarına tükürerek içindekileri saymaya başladı:

— O kadar mor çıkışmıyor.

— Zararı yok, dedi satıcı. Üstünü beyazlardan tamamlarsın.

— Şimdi son olacağını söyle de, bitirelim şu işi...

— Son son, beş nikel ineyim. Doksanbeş kâğıt, kırkbeş nikel...

Eşegin yanbaşında çömelmiş olan oğluna baktı:

— Ne diyon?

Elindeki torbayı sımsıkı tutar. küçük:

— Sen varken bana söz düşer mi? dedi. Ver dersen veririm.

— Bak gardaş, müslüman sözlü aşkâr, dedi alıcı. Vermesine vereyim ama, elde avuçta bi şey kalmıyor. Biz de ev besliyok. Şimdi bi de senin eşek geldi mi, bi nüfus daha çoğalacak. İşler kesat, borç gırtlığa dayanmış... Olacağını söyle, ağalık sende kalsın.

— Tamam tamam, dedi aracılar. Verin ellerinizi, uyuşun. Doksanbeş kâğıt, otuz nikel... Oldu mu?

Alıcı:

— Otuz da çok, dedi. Yirmi nikel...

Satıcı direndi:

— Son son kırk nikel!

Aracılar bir daha salladılar iki ihtiyarın ellerini:

— Ne senin dediğin, ne seninki. Doksanbeş kâğıt, otuz nikel...

Alıcı, yirmibeşe çıktı; satıcı otuz beşe indi.

— İkisnin arası otuz, dedi aracılar. Helâllaşın bakalım.

Eşegin sahibi:

— Al malını, gör hayrını, dedi. Namıssızım hatırın için veriyorum.

Elini iç cebine daldıran öteki ihtiyar:

— Al, dedi. Şu sekizi «Hediye pul», iki tasarruf bonosu, altı tane «Ücuzluk çeki». Nah şunlar, apartman dairesi çekilişi için topladığımız yirmisekiz beyaz kâğıt. Şu yirmilik pembe kâğıt, şunlar da morlar... Pembesi tamamlanınca otomobil çekilişine katılacaksın, morlarla elbiselik kumaş alacaksın. Hepsi doksanbeş kâğıt işte.

Cüzdanını cebine yerleştirip, oğluna döndü:

— Torbayı ver len!

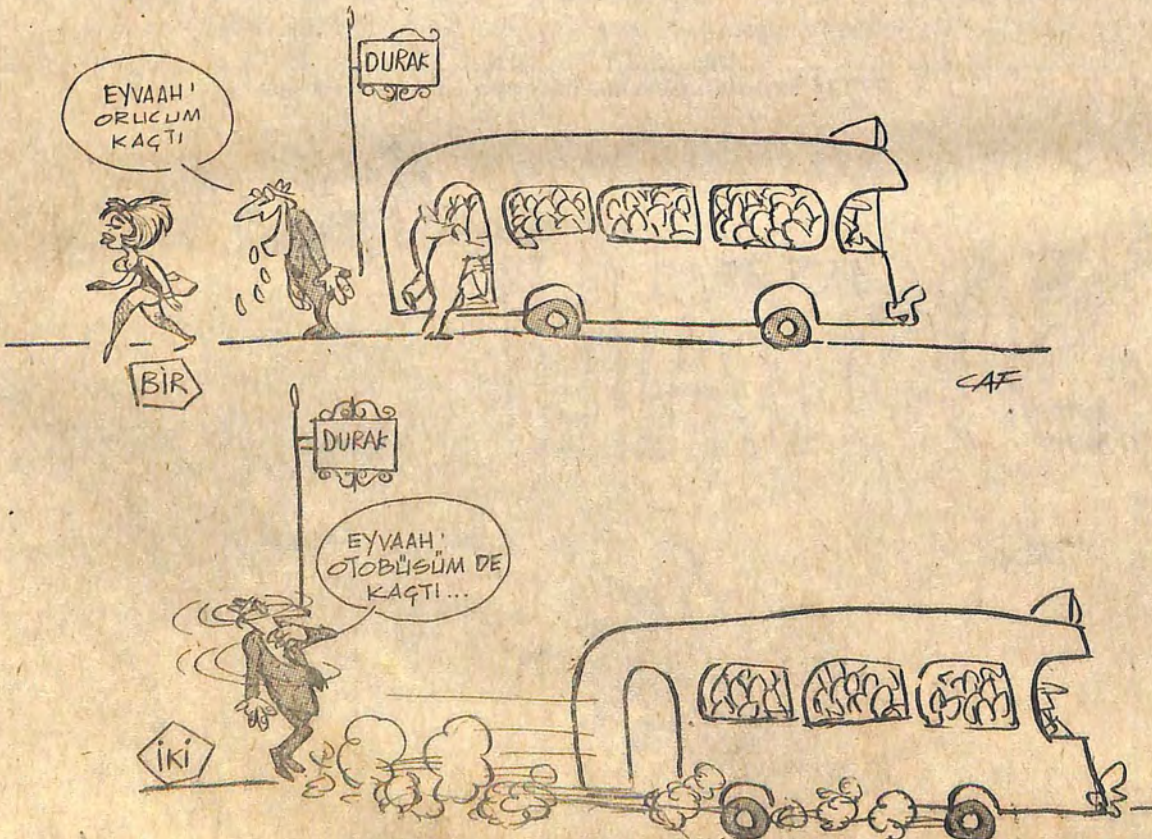
Çömelip, çocuğun verdiği gazoz kapağı dolu torbayı yere boşaltıverdi:

— Bunlar da nikellerin işte! Burada say, eksik fazla kabul etmem sonra!

Eşegi, eve götürmesi için oğluna teslim ederken:

— Gözünü dört aç, gözünü patlatırım, dedi. Bi apartman katı, bi otomobil, iki buzdolabı, bi top kumaş, sekiz padesü verdik buna... Basına bi şey gelecek olursa yaktım çırnı!

Vedat SAYGEL

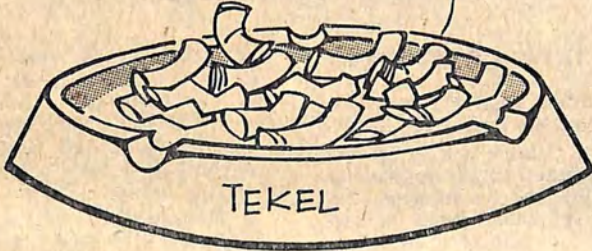
Yazılı

- T.i.P.'de ALTAN'dan sonra AYBAR'ın da ihracı istendi -

YAZISIZ

- Sigara tekeli kalkacak -

ESKİ ÇAMLAR !!!

- BU ÇOĞLUĞUN YAZISI ÇOK GÜZEL, ŞEHİRİ DE GÜZELLEŞTİRİYOR SİLMEYELİM ...

"MİLLÎ HEDEFLER YÜRÜYÜŞÜ" YAPILDI.

MİLLÎ HEDEFLER ...

YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Temennayı çakan...

ABD'nin yeni Başkanı Nixon, «Hayata yeniden başlasaydım, piyanist olurum» demiş.

Sahi, bizim parti liderlerimiz hayata yeniden başlasalar, hangi işi tutarlardı acaba?

Ticaretî seçerlerdi desek, kıvrıramıyacıkları memleketin ticarî durumundan belli.

Hukuk'u seçerlerdi desek, aldıkları kararlar Yargıtay'dan, Danıştay'dan dönüyor.

Madencilîği seçerlerdi desek, hiç ilgi duymadıkları yeraltı kaynaklarına şimdiye dek el sürmemelerinden belli oluyor.

Atletizme başlarlar desek, kışmazlar. Futbol desek, topa vuramazlar. Güreş, boks... Boks'ta başarı oranları ne olurdu bilemeyiz ama, pekâlâ başarılılar güreşi. Artık kisbeti kuşanır, tepeden turnağa yağlanır, boy boy dizilirlerdi çayırılara. Güreş ile politika arasında yakın bir benzerlik olduğu için yabancılık da çekmezlerdi. Malûm, yağlı güreşte işini bitirip temennayı çakan parsa toplamak için avuç açar; politikada tahsisatı bitirip temennayı çakan borç bulmak için avuç açar!

Tabii bu sadece bizim tahminimiz. Güreşe yakınlık duyup duymamaları gene kendilerinin bilecekleri iş.

SALI

Boş yok!

Açtığı kampanya ile vatandaşları gelir sağlayacak akıl vermeye çağıran İstanbul Belediyesine teberrular başlamış.

Akıl sıkıntısı çeken Belediye çaresizlik içinde kıvrılır da, para sıkıntısı çeken halkımız durum mu? Kollar sıvanmış, zekâlar bilmiş, bazıları «Yerebatan Sarayından suyu çıkarıp esnafı doldurun, ikinci bir Kapalıçarşı olsun» demiş, bazıları da Belediyenin piyangoculuğa başlamasını salık vermiş.

Birader, madem fazla aklınız var, verin... Ama Allah'a şükür, Belediyeyi ikinci bir piyango düzenlemeye teşvik etmeyin. Şu mübarek şehirde piyangoya konmamış ne var? Amortisi ceza, orta boy ikramiyesi kaza!... Şansın varsa ev bulursun, şansın varsa su bulursun, ucuz yakacak, temiz yiyecek bulursun... Büyük ikramiyeyi kazanacak kadar kısmetliysen, ancak sefil olmaktan kurtulursun!

Verdiğiniz akıl kullanırsa, Belediye belki biraz kazanç sağlayacak. Belediyeyi kazançlı duruma getirmek için de, her halde yine bizim anamız ağlayacak!

ÇARŞAMBA

Dua

Fransız frankının sebep olduğu Avrupa'daki para krizi ile ilgili bir açıklama yapan Maliye Bakanı Bilgehan, «Döviz rezervimiz bulunmadığı için, Avrupa'daki para buhranından Türkiye'nin paniğe kapılmasına sebep yok» diyor.

Rezerv yokluğu yüzünden dolar ile sterlinin geçirdiği krizler sırasında da aynı demec verilmisti: Türkiye'nin paniğe kapılması için sebep yok!

Hay şu döviz stoku denen nesneyi yok edenler bin yaşasın! Ya

kazara bizim de kıyımızda köşemizde bir miktar döviz bulunsaydı... Zarar etmemek çareleri aramaktan, işten iştahattan kesilirdik garanti. Fakat yöneticilerimiz parası olanların başlarına neler gelebileceğini sezmiş, ithalâta hız verip, bakarsınız yurda döviz girer diye ihracatı kesmiş. Yöneticilerimizin bu gayretlerine, bir katkıda bulunabilmek için milletçe ellerimizi açıp, «Ramazan-ı şerifin yüzü suyu hürmetine, bize döviz verip de rahatımızı huzurumuzu bozma Yârabbi!» diye dua ya mı başlasak acaba?

PERSEMBE

İktidardan geçtik...

Bir taraftan TİP'deki bölünme hızlanıyor, diğer taraftan partisinin tutumunda bir değişiklik olmayacağını açıklayan Aybar demec üstüne demec veriyor: «TİP. ancak demokratik rejim içinde iktidara gelecektir.»

Gelmesine gitmesine bir diyeceğimiz yok da, kafamızı başka bir soru kurcalayıp duruyor bugünlerde: Acaba TİP. kendisine bir daha ne zaman gelecektir?

CUMA

Devamlı antrenman!

Sırıla atlamada Türkiye rekoru kırılmış.

Bakın eğri oturalım, doğru konuşalım. Bilmeyerek bir rekor kırdıysak bunun şerefi ne bizim, ne sizin. Doğrudan doğruya esnafımızın... Kazık atmaya kalktıkça hopladık, zıpladık, bir yerimize batmasın diye sakındık ve bu devamlı antrenman sayesinde Türkiye rekorunu kırdık!

CUMARTESİ

Amerikan bilmecesi

Muhalefete mensup milletvekillerinin çayla ilgili sorularını cevaplandıran Tekel Bakanı, üreticiden ondokuz liradan aldıkları çayı, yüz yetmiş üç kuruştan yabancı ülkelere sattıklarını doğruladıktan sonra, şu açıklamayı yapmış: «Gelecek yıl çay, özel sektöre devredilecek.»

Haberi okurken, son yıllarda moda olan Amerikan bilmecelerini hatırladık. Gelin birlikte oynayalım isterseniz.

— Köpek neden kuyruğunu sallar?

— Kuyruk, köpeği sallayamadığı için.

— Tren neden tünelden geçer?

— Tünel, trenden geçemediği için.

— Tekel, çayı neden elden çıkarır?

— Hükûmet Tekel Bakanını gözden çıkaramadığı için!

Öyle ya, çaydan yüzelli iki milyon zarar edildiyse suç Bakanın değil, çayın. Defedersen gider! Tekel maddelerinin birinden daha kurtulan Tekel Bakanı da birazcık rahat eder!

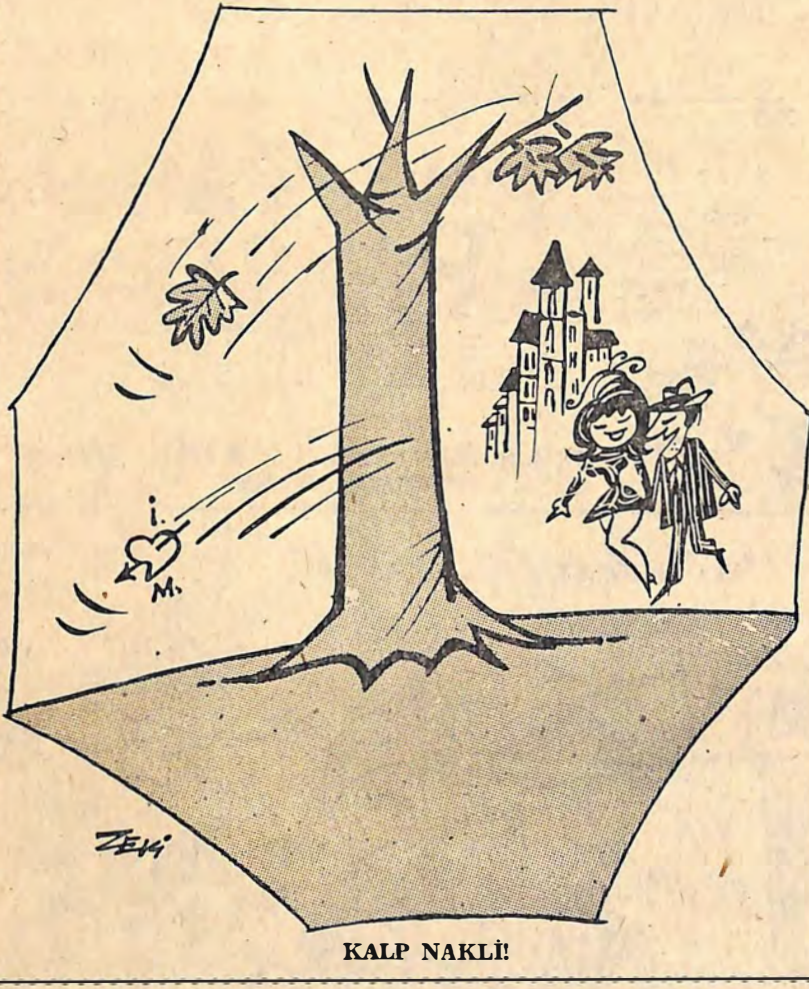
PAZAR

Alnınızdan öperim

Türkiye Mühendisler ve Mimarlar Odaları Birliğinin düzenlediği konferansta bir konuşma yapan Devlet Bakanı Öztürk, «Türkiye uzay alanında hızla ilerliyor» demiş.

Aman efendim, rica ederim bırakın uzay alanını... Alnınızdan öperim yarım saatte geçebilerseniz Karaköy meydanını!

YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN

KALP NAKLİ!

DUMANI DOĞRU ÇIKAR

Nutuklara bakarsak açılmıştır «Nurlu iz»
Yıllar yılı okuruz bu hayâli romanı.
Âlem Ay'da, fezada, bizse yerimizdeyiz,
Bir mirasyedi gibi harcıyoruz zamanı.

Sonra da diyoruz ki:

«Doğru çıkar dumanı.»

Elden gelen övünde olur mu bet, bereket?
İte ot atıyoruz, atın önüne de et.
Onarıma muhtaçken baştan başa memleket,
Doktorlar, avukatlar şehircilik uzmanı.

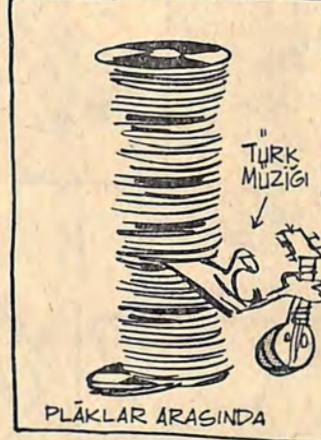
Bu nasıl iş demeyin:

«Doğru çıkar dumanı.»

Gençliğe verilmiştir devrimlerin bakımı,
Çok zarar getiriyor öğretmenler kıyımı.
Ufuk sisli, belirsiz karşıdaki kıyı mı?
Bir çürük tekne ile aşmak çok zor Ummanı.
İyimserlere göre:
«Doğru çıkar dumanı.»

T.R.T.'den
çizgiler.

ARKASI

Eğlenmek, evlenmek

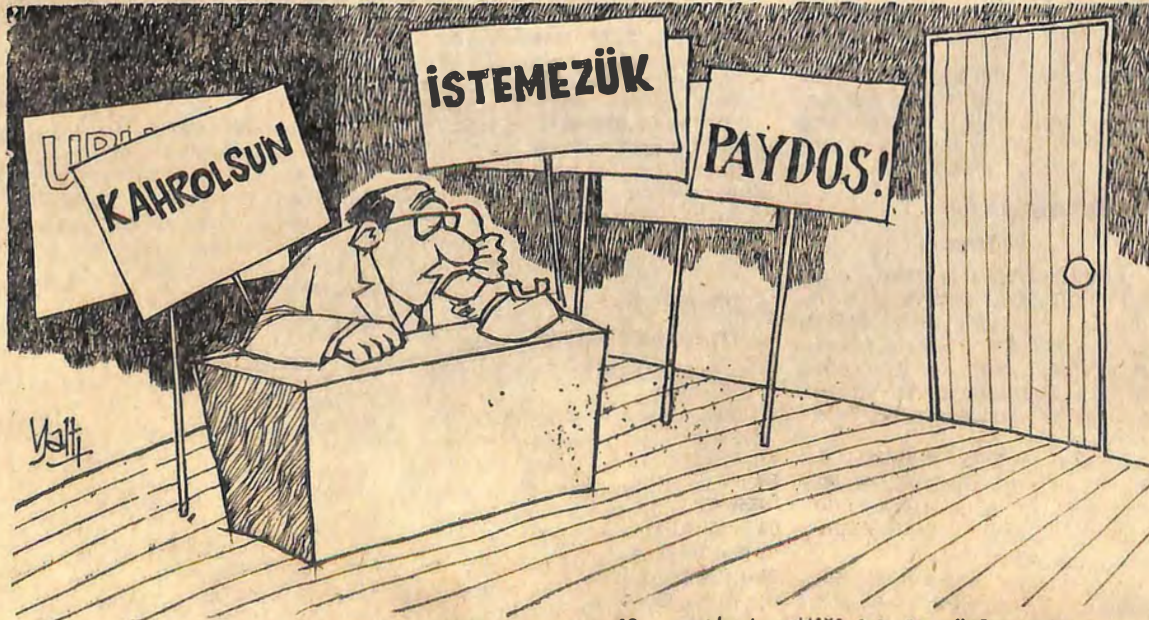
Mersin'den Hâle Güneş imzasıyla gelen bir mektubun özeti:

«Herkes benim çok güzel bir kız olduğumu söylüyor. Sinema artistlerine benziyordum. Onların bu teşhisini aynalar da doğruluyorlar. Gezinmeyi, eğlenmeyi, yatakta dinlenmeyi severim. Ne giysen vücuduma yakıştırır, toplantılarda bir kaç kadeh çakıştırırım. 22 yaşına girdim. Böyleyken şimdiye kadar hiçbir gençten mutlu bir yuva kurma konusunda bir teklif almadım. Düşünüyorum, bunun nedenini bir türlü bulamıyorum. Benden çok daha gösterişsiz, daha duygusuz birçok arkadaşlarım kolaylıkla evlenip çoluk, çocuk sahibi oldular. Bu anormal hale siz ne dersiniz?»

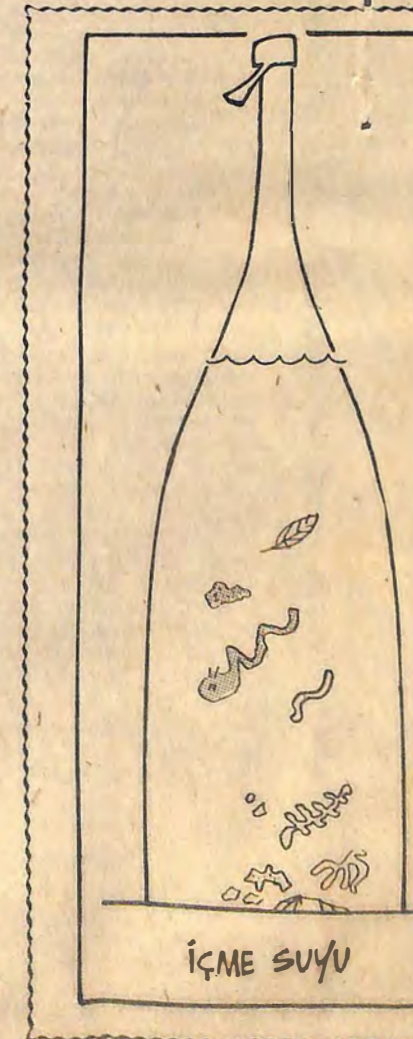
Bayan Hâle Güneş. Size Frenklerin bir atasözünü hatırlatayım: «Bir erkek, bir kadına sen çok güzelsin! derse Şeytan aynı cümleyi onun kulağına bin defa tekrarlar.» Mademki güzelsiniz. Mademki eğlenmeyi çok seviyorsunuz. Karşılaştığımız erkeklerin de aynı şeyi düşünmelerini mazur görmelisiniz. Bir kısım kadınlar evlenmek için değil, eğlenmek i-

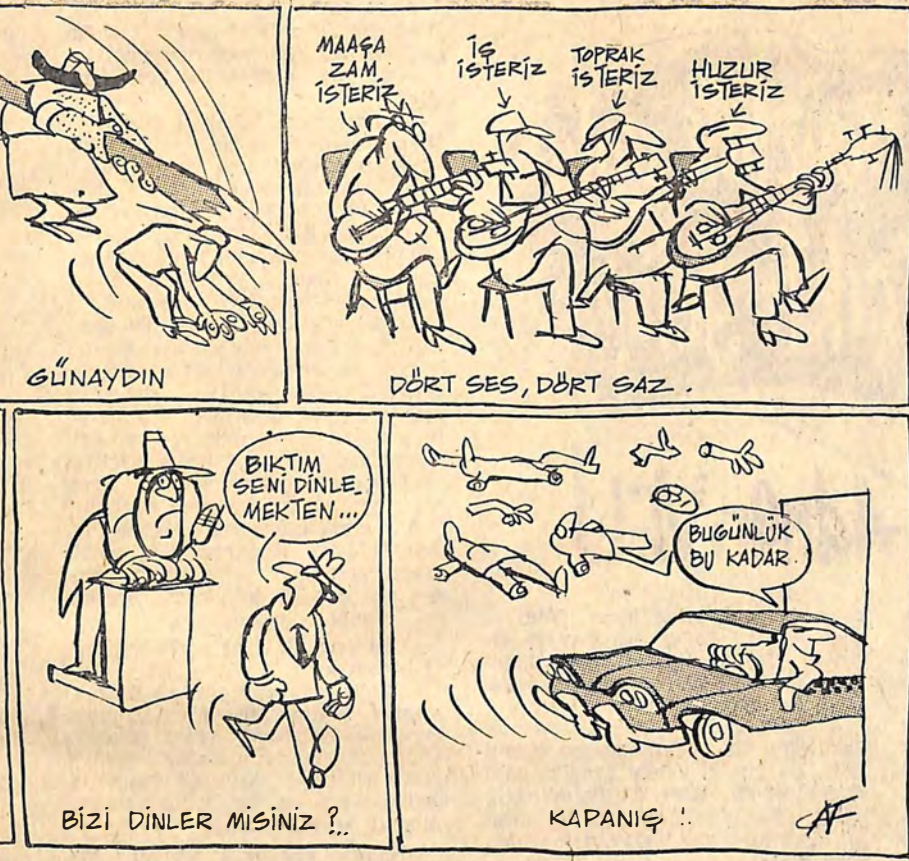
çin aranılır. Bu zamanda sizin tip ve karakterinizdeki bir genç kıızı koluna takıp evlenme daire-sine gidecek kabadayı erkeği zor bulursunuz. Sadece fiziki güzellik herkesi tatmin etmez.

Ünlü İngiliz yazar ve mizahçı-sı Bernard Shaw, İngiltere güzelli kraliçesi seçilen bir genç kızdaki şöyle bir mektup almıştı: «Belki resimlerimi görmüşsünüzdür, ben Büyük Britanya'nın en güzel kızyım. Siz de dünyanın en zeki, en akıllı erkeğisiniz. Bir birimizle evlenirsek doğacak çocuklarımız güzellik bakımından bana, zekâ yönünden de size benzerler.

— Ne günü? Saat kaçta? Nerede ve neyi?... protesto ettiğinizi de söylerseniz mallarınızı zamanında teslim ederiz efendim!...

Büyük yazarın verdiği karşılık şöyle:

«İyi söylüyorsunuz ama bayan, ya işler ters gidip de çocuklarımız benim kadar çirkin, sizin kadar da abmak olursa o zaman ne yaparız?»

Mamafi ben size hayırlı bir kısmet dilemekteyim. İnşallah mutlu bir yuva kurarsınız.

FİLTRELİ SİGARALAR

Hatay'dan Nuri Aksüt yazıyor: «Oldukça uzun bir süredir herkes filtreli sigaraların bulunmadığından şikâyetçi. Bu yakınmaların yankıları gazetelere de sıç-

radı. Samsun, Hisar, Harman bulamayan tiryakiler sıkıntı çekiyorlarmış. Çok şükür bizim bölgede böyle bir buhran yok. Yedibuçuk, on lirayı gözden çıkaranlar, diledikleri kadar Amerikan, İngiliz sigaraları alabilirler. Beş lira karşılığında da Samsun, Hisar, Harman...

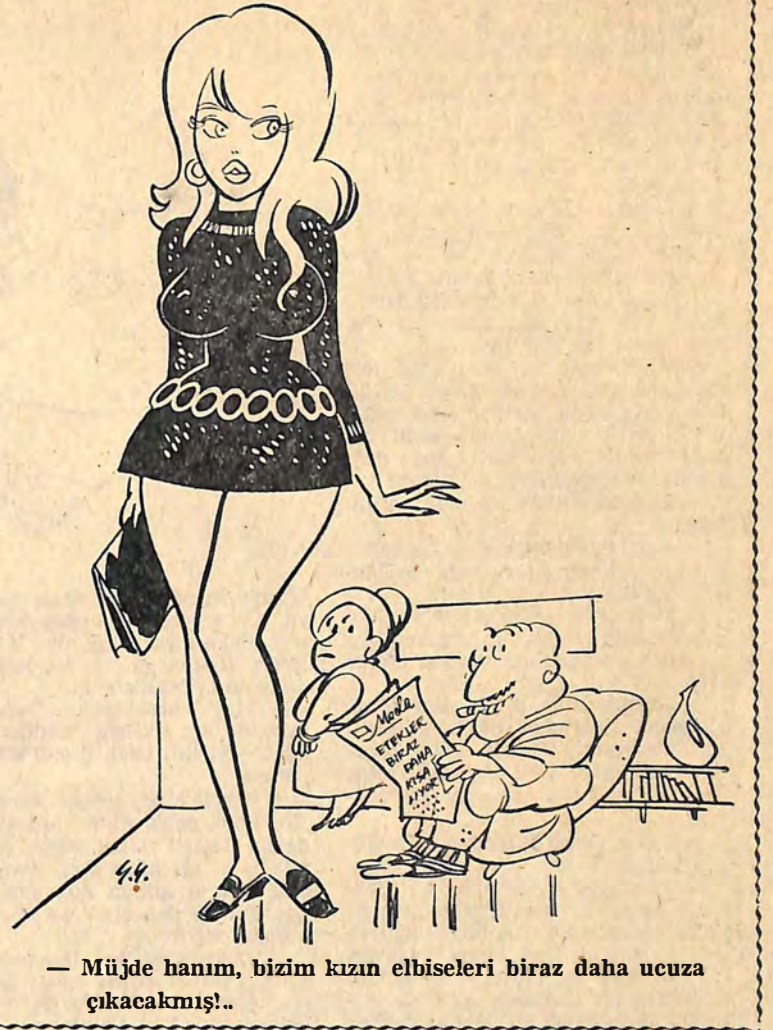
Bu karaborsacılığın kimler tarafından yönetildiğini araştırdım. Meğer bizim tütünlerimizle, bizim fabrikalarımızda imâl edilen iyi cins sigaralar bize Suriye'den kaçak olarak getiriliyor ve ayak-kabı boyacıları eliyle beş liraya satılıyor. Boyacıların kârları her pakette sadece 25 kuruşmuş. Siz ne dersiniz bu işe?»

Önce «Allah!» derim. Sonra da bir malî düsturu hatırlatırım size.

Bu düstura göre bir para, ya da bir mal ne kadar çok el değiştirirse o nispette değeri artar. 325 kuruşa satılan sigaralar Suriye'ye geçerken fiyatı artmakta, oradan geri bize dönerken de bu fiyat biraz daha yükselmektedir.

Bunu tabii görün bay Aksüt. Ve ayakkabı boyacınızı ürkütmeyin. Selâmlar.

Salâhattin KUTLU

DUMANI DOĞRU ÇIKAR

Kendi gücüne güven, gayriden umma himmet!

Her işittiğin söze deme «aynı keramet»

Poz attıran hödüğü sayarsan velinimet

Gide gide isterler «Uydu» ları olmanı.

Ateşini kendin yak:

«Doğru çıkar dumanı.»

Saygı değer kimseler bile Şeytana uymuş,

Gerçekleri gizlemek makhul olmayan huymuş.

Vatandaş: «Âsâyiş tam» övgüsünü çok duymuş,

Küçük bir pire için yakıyorlar yorganı

Varsın yanarsa yansın:

«Doğru çıkar dumanı.»

«Zararlı» lar her yanda bir kazan kaldırıyor,

Piştovuna güvenen herkesi yıldırıyor.

Yol kesmekle kalmıyor, köylere saldırıyor.

Dağdaki eşkıyalar tanımıyor «Ferman» ı;

Diyorlar bu ateşin

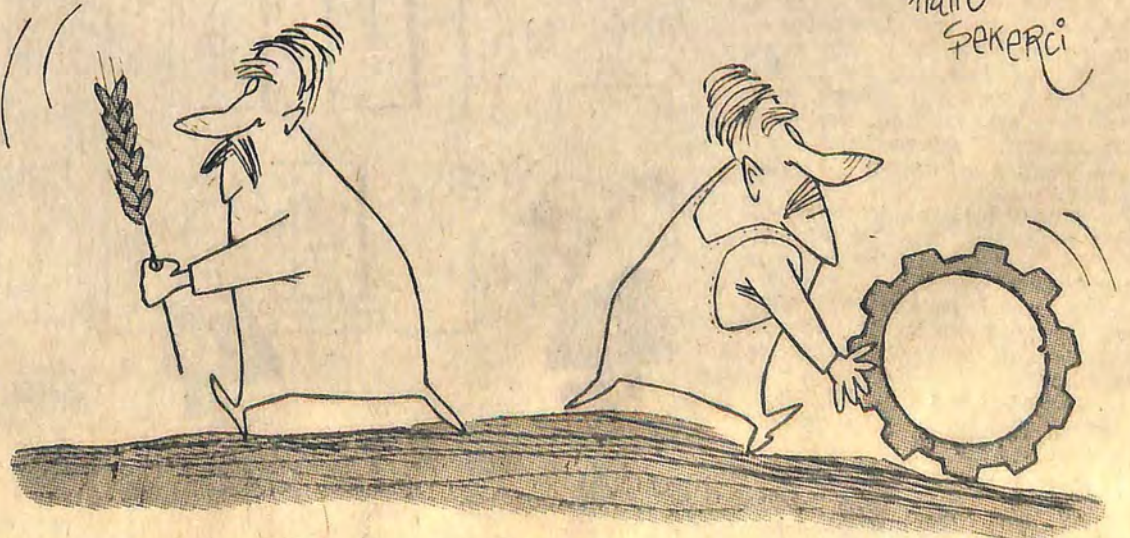
«Doğru çıkar dumanı.»

Salâhattin KUTLU

T.İ.P.'te bölünmeler oluyor. — Gazeteler —

MEŞRUBAT !..

Yazısız

Sâbire Görgeç, sağ ayağını minderden sarkıtıp, sol ayağını altına aldı. Dizinin üstünde duran, teneke bütün tabakasını kapadıktan sonra, sardığı cigaranın kâğıdını, dilinin ucuyla bir boydan bir boya ıslattı. Bir yandan eteğinin altında kibrit arıyor, bir yandan da anlatıyordu:

— O zaman ben, bir sevindim, bir sevindim ki... Dünyalar yıkılsa, sevincimi tarif edemem kardeş. Meğer işin içinde neler yokmuş, neler!..

— Ama, dur bakalım hemşire... Meziyet'in oğlu, her işin iğrisini, doğrusunu bilebilir mi?

— Aaaa, öyle söyleme... Bilemez olur mu? Her gün en birinci büyük adamlarla düşüp kalkıyor. Girmedik delik bırakmıyor. Cümle vekil vükelâ ile merhabası var. İşlerin doğrusunu o bilmezse, kim bilecek?

— E, yâni eninde sonunda ne anlatıyor?

— Ortalığın düzeleceğini, pahalılığın kalmıyacağını anlatıyor. Sen ondan bir dinle de gör kardeş...

— Peki ama, neymiş?... Nasıl düzelecekmiş?... Bunun ucusunu mı bulmuşlar, muskasını mı icat etmişler?...

— Muska filân değil kardeşim. Kabahat, doğrudan doğruya seçim kanunundaymış. Şimdi seçim kanununu bir hale yola koyacaklarmış. Ondan sonra da ucuzluk başlıyormuş.

— Aman, deme kardeşim... En büyük müjde bu...

— Anlatmakla anlatılmaz ki... Meğer o seçim kanunu denilen şey, ne kadar zararlıymış da, bizim haberimiz yokmuş. Hep İsmet Paşa'nın marifetiymiş bu işler... Meziyet'in oğlundan bir dinlesen, şaşar da kalırsın. O kanunu değiştirip Yüksek Seçim Kurulunu da kaldırdıktan sonra, ortalık süt liman olacaktı. Biz o seçim kanunu yüzünden et niye onaltı liradan yiyeelim kardeşim? Niye iki okka çimento bulabilmek için, şunun bunun nalburuna yüz suyu dökelim?... Bu yokluk, yoksulluk hep o kanunun yüzündenmiş.

— Ay, sahi mi söylüyorsun kardeşim?

— Helbette... Bana bir bir anlattı oğlan... Neler söyledi bir bilsen. Kuru fasulye işini anlattı, pirinç işini anlattı. Eğer ki sen de dinleseydin, küçük dilin uçuklardı vallahi... Meğer ortalıkta zebil gibi çimento varmış, fasulye varmış, pirinç varmış, sobalık odun varmış da, bizim habermiz yokmuş. Sırf o kanunun yüzünden nalburlar çimentoyu saklıyorlarmış. O kanun yüzünden kasaplar et fiyatlarına zam yapıyorlarmış. Şimdi büyüklerimiz, o kanunu değiştireceklermiş.

— Peki ama hemşire, o kanun değişince, çimento bollaşacak mı, et ucuzlayacak mı dersin?

— Bollaşmaz olur mu kardeşim?... Hem bollaşacak, hem de ucuzlayacakmış.

— Ooooh çok şükür!... Bolluk gibi rahat şey var mı kardeşim?...

— Duur, daha duuuur!... Lâfım bitmedi. Bolluk, sırf çimentodan yana olmayacakmış ki... Her şeyde bolluk olacaktı. Söz temsili Edalet Partisi, kapı kapı dolaşıp, ehali ve tenekelerle meccanî zeytinyağı dağıtacakmış. Daha ne olsun?

— Nereden gelecekmiş bu zeytinyağlar kardeş?

— İzmir'den küpler dolusu zeytinyağı geliyormuş. Hani bir sefer İzmir'de zeytinyağının içine nefis yağı karıştırdılar diyerekten gazeteler yazıyordu ya? O da iftiraymış. Mahkeme o yağcılara beraat vermiş. Şimdi o zeytinyağlar ahaliye parasız dağıtılacakmış.

— Hay Allah razı olsun büyüklerimizden... Zaar şu seçim kanunu çok zarar veriyor ahaliye?

— Hem de ne zarar... Anlata anlata bitiremiyor oğlan... İnsan kısmı, her bir şeyi, sonra sonra öğreniyor.

Meziyet'in oğlu anlatmasa, ben kırk yıl bir şeyden habersiz yaşayacaktım. Dahası var. Reşadiye altını 195 liraya çıkırmış ya... O da seçim kanununun yüzündenmiş.

— Hay Yârabîm... Daha dün, Çarşı'da bir bilezik sordum, herif üçyüz elli lira dedi. Şimdi altın çok pahalı.

— Pahalı ama, seçim kanununun yüzünden pahalıymış kardeşim... O kanun değişti miydi, altın, gene eskisi gibi, on kâğıt lira oluverecekmiş. Sen o zaman bizi gör kardeşim. Bir boydan bir boya bilezik döşenmez miyiz?

— Döşenmez olur muyuz kardeşim?... Dirseklerime kadar sıkır sıkır bilezik doldurup da, Yörük Mahmut'un kızı Bahtiyeye sabah akşam nisbet vermek, boynuma borç olsun vallahi... Pis karı, geçende koluna bir Halep burması takmış da, bizim pencerenin altında sıkırdatıyordu. Hani yâni aklınca, «Biz varlıklı kadınlarız» diyerekten

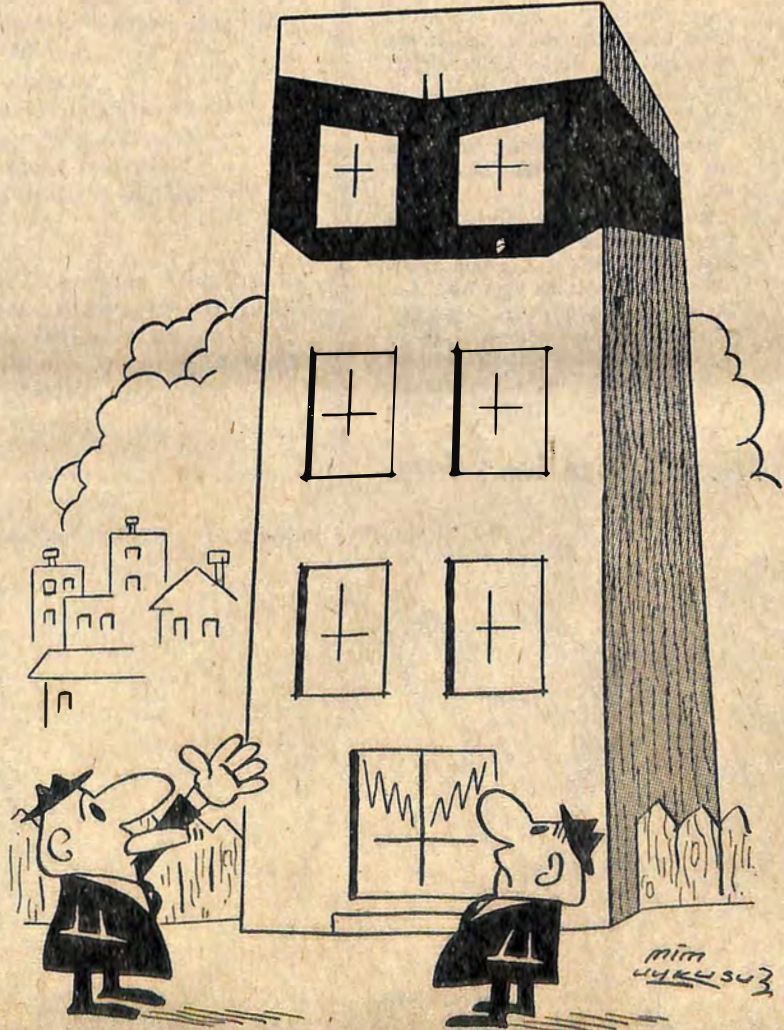
caka satıyor naylon karı... Yâni ki «Bende var, sende yok» demeye getiriyor. Şeytan dedi ki, «Fırla kapıdan dışarı, şu karyı saçından yakalayıp betonun üstüne çarpıver...»

— Elini çirkefe hiç buluşturma kardeşim. Şu seçim kanunu çıksın hele, iki günün içinde çengiler gibi donanıveririz. Karı da hasedinden, sıcak küle gömülmüş at kestanesi gibi çatırmır çatılayıverir... Sen beni dinle...

— Helbette... Ondan sonracığma efendim, kanun çıkınca ortalık hemen ucuzlayıverecekmiş. Her taraf bolluk olacaktı. Düşün bir kere kardeş, ispanak beş kuruşa, şeker onbeş kuruşa, et desen elli kuruşa düşüverecekmiş.

— Aaaah ahi!... Hiç lâfını etme kardeş... Ucuzluk dedin miydi, burunumun direği sızlıyor.

— Artık sızlamasın. Ben de zaten sızlamasın diye anlatıyorum. Her şeyin başı, ille şu seçim kanunu... Gazeteler, seçim kanununun de-

— Bu apartmanı da karaborsadan aldığım çimentoyla yaptırdım!

ğişmesini istemiyorlarmış... Onun için iktisadi diye yazıyorlarmış.

— İktisadi ne demiye geliyor hemşire?

— A kardeşim, bilmiyor musun?... İktisadi demek, bu hükûmat iyi hükûmat değildir demiye geliyormuş.

— Haaa, tevekkeli değil, bu gazeteler oturup kalkıp, hep iktisadi diye yazıyorlar. Ben de akıl edip, iktisadinin ne olduğunu bir bilene so-ramadım. Demek iktisadi diye yazınca, pahalılık oluyor, öyle mi?

— Helbette öyle... Bak, söz temsili Süleyman Demirel her tarafta bentler yapıyor. Hani Büyük-dere'de bentler var ya, onlardan yapıyor. Onlardan yaptırınca, su sıkıntısı diyerekten bir şey kalmayacakmış. Sonra tutmuş, dereleri fabrikaların içinden geçirmiş. Derenin suyu, olmuş mu sana alettirik? Sonra efendicağazıma söyleyeyim, Ortaköy'den Beylerbeyi'ne asma köprü yapıyor ya!... İşte ucuzluğun asıl çoğu, o köprüden geçerken İstanbul'a gelecektir.

— Bu ucuzluk, zaar araba vapuru-na binemiyor.

— Yooo, araba vapuruna binemiyormuş. Sonra, Meziyet'in oğlunun demesine bakılırsa, şimdi çimento öğüten fabrikalar, ucuzluk geldiği vakit, çekirdek kahve öğütecekmiş. Ondan sonra da, bir bolluk, bir ganilik ki, sorma götüsün...

— İşallah Yârabîm, işallah... Nerede o günler?

— Şu seçim kanunu çıktıktan sonra, her şey hallolacak diyor oğlan...

— Lâkin kardeşim, ben bu Meziyet'in oğluna, pek doğrucu gözüyle bakmam. O, şimdiye kadar çok bir lâflar söyledi ama hiçbir çıkmadı. Tevâtüre bakılırsa, oğlan doğma büyüme Edaletliymiş de, ondan öyle konuşuyormuş. Hattâ yaz seçiminde, sandık reyizi olduğundan nâşi, bir tane Anadol otomofilli vâdetmişler, de, sonradan vermemişler. Oğlan da bunun üzerine rezillik çıkarınca, otomofilin yerine, Fındıkzade'de bir benzinci dükkânı vermişler. Oğlan şimdi bu benzinci dükkânından çok bir para kazanıyormuş. Hani, o sebebe, pek doğru konuşmaz diye içimde bir şüphe var da, şimdi ucuzluğu beklerken, elimiz, gene böğrümüzde kalsın diye söylüyorum.

— Kalırsa, biz de ona göre davranırız kardeşim. Baktık ki, seçim kanununu değiştirdikleri halde gene ucuzluk olmadı, o zaman Meziyet'in oğlunu yolda çevirir, iyi bir rezil ederiz.

— Utanır mı dersin?

— Utanmazsa, bir de suratına tükürürüz.

— Kardeşim, cümle cemaati aldatıp da, ondan sonracığma, gene eski hamam, eski tas olursa, önümüzdeki seçimde Süleyman Demirel'e katiyen rey atmam.

— Atmayıp da ne yapacaksın kardeş?

— Götürür İsmet Paşa'ya atarım. O da bir şey yapmazsa, dört sene daha bekleyip, bu sefer Osman Bölükbaşı'ya atarım. Ondan da bir fayda gelmezse, dört sene sonra Alparslan'a atarım. O da bu işin hakkından gelemese, dört sene sonra götürür Feyzioğlu'na atarım. Eh, helbet bunların birinden biri ucuzluğu getirir. Bizi de sıkıntıdan kurtarır. Öyle değil mi kardeşim?

— Aaaa, ona ne şekki şüphe var hemşire?... Dedğin gibi, ilk sifatah şu seçim kanununu haklasınlar da, üst tarafını sonra düşünürüz.

— Doğru söyledin kardeşim... Ben artık gideyim de, ikindiye kılalım. Namazdan sonra da seçim kanunu için duamı yapayım. Artık bu sıkıntılardan kurtulmanın başka çaresi kalmadı hemşire... Bu yaştan sonra biz de Onassis'le evlenecek değiliz ya... Helbet dua ile ucuzluğu bekleyeceğiz...

DİLENMEK ÜZERİNE MEŞHUR SÖZLER

İsteyenin bir yüzü kara, ver-
meyenin iki yüzü...

Allah versin

Sakata bir yardım...

Sakatat

Ver Şaban'a gitmez yabana...

Ya giderse

Açmazsan eğer elini, doğrulta-
mazsın bir türlü belini...

İktisadi yardım

Sallasana sallasana mendilini...

Mendilli Dilenci

Kocanız ne iş yapıyor?...

Dileniyor

Merhametten maraz hâsıl olur.

Şevkat

EĞLENCİLİK

SUAVİ SUALP

İSTEYENİN BİR YÜZÜ, VERMEYENİN...

Bugünlerde dilencilerin tekrar bütün her tarafa yayıldığı
görülmektedir... Tarihin ta derinliklerine dayanan bu müs-
tesna ve ince meslek sahiplerini de memnun etmek için bu
sayfamızı muhterem dilencilerimize ayırıyoruz...
Allah kabul etsin...

DİLENMEK ÜZERİNE MEŞHUR SÖZLER

Dile benden ne dilersin?...

Dilenci

Sen öteki köseyi tut...

Şebeke

Bozuk para isteyen...

Dilenci Şakir

Unutmayın ki sizin cebinizdeki
para biraz da benimdir...

Dilenci atasözü

Dilenmeye utanmıyor musun?...

Hayır

Dilenciye sakın para vermeyi-
niz...

Dilenenleri Koruma Cemiyeti
Ben avuç açamam...

Mendil aç

DİLENCİ KİMDİR?: Dilenci,
başkasının merhametini gıcıkla-
yarak elini, mendilini, şapkasını
açan, Belediyeci görünce kaçan,
bir şebekeye bağlı, özel teşebbüs
erbabıdır...

**DİLENCİLİĞİN PİRİ KİM-
DİR?**: Dilencililiğin tarihin çok
derinlerine dayandığı yapılan ka-
zılardan ve çıkan fosillerden an-
laşılmaktadır... İlk dilenci fosili
Babil'de bulunmuş olup yazılara
göre adı Sadaka'dır... Sadaka'nın
o zamanki Babil'de dilendiği ve
Hamurabinin bir emirle dilenci-
liği serbest bıraktığı profesör
Mayer'e göre sabittir... Sadaka
bu duruma göre dilencililiğin piri
olarak bütün dilenci şebekelerin-
de kabul olunmuştur... Sadaka'nın
ölürken söylediği şu sözler
dilencililiği ihya etmiştir: «Ey a-
vucunu açanlar!... Çalışmak dün-
yanın en kötü işidir. İsteyin...
İsteyin... Birincisinde
vermezler, ikincisinde verir gibi
yaparlar, fakat üçüncüsünde
mutlaka verirler!»

**BİZDE DİLENCİLİK NERDE
BAŞLADI?**: Yapılan uzun tetkik-

lerden sonra bizde dilencililiğin
Darende'den çıktığı ve bütün
memlekete yayıldığı tesbit edil-
miştir... Darendeli Emrullah A-
vucahan ilk dilenci şebekesini
kurmuş ve 1932'de yüzelli kişilik
ilk dilenci kafilesini posta ile İs-
tanbul'a göndermiştir... Bu işin
çok paralı olduğunu anlayan baş-
kaları çeşitli dilenci şebekeleri
kurmuşlardır... Son duruma gö-
re üç büyük ve yurt çapında di-
lenci şebekesi vardır:

1 — EYÜP GRUBU: Merkezi
Eyüp'te olup, Kör Sadık tarafın-
dan idare edilmektedir. Kadrosu
4567879 erkek, 3455119 kadın ve
45672 çocuktan ibarettir... Bunla-

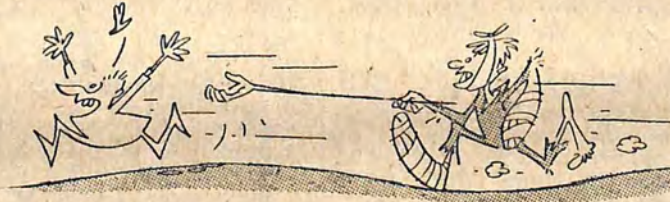
rın yüzde biri sakat, yüzde dok-
san dokuzu sağlamdır... Minta-
kaları: Eyüp - Fatih - Aksaray -
Kocamustafapaşa ve Samatya'dır.
Sadık'a kazancın yüzde dok-
sanını verirler, kalan yüzde on'un
yarısı da Dilencileri Koruma Ku-
rumuna verilir...

2 — ÜSKÜDAR GRUBU: Mer-
kezi Karacaahmet'tir. Başlarında
Topal Aptullah vardır... Sayıları
Eyüp grubundan 4567 kişi eksik-
tir... Haydarpaşa'dan trenle ge-
lip Karacaahmet'te Seydiahmet
Deresi'nde eğitim görürler... Sa-
kat olmak isteyenlerin ayakları,
kolları burada Çıkıkcı Niyazi Ba-
ba tarafından kırılır... Üç ay

kurstan sonra branşlarına ayrılır-
lar... Ayrıca diksiyon, rol, vimi-
zansen dersi için Şehir Tiyatro-
sundan bir hoca gelir...

3 — ZİNCİRLİKUYU GRUBU :
Bu grup daha bir kaç senelik
olup burada çok seçkin ve kabi-
liyetli dilenciler bulunur... Baş-
larında Baron Teyfik adında biri
vardır... Çalışma yerleri Ayazağa-
dadır... Bunların ekserisi hasta-
nelerden çıkan tiplerden temin
edilir... Aralarında maaşı iki bin
liraya kadar çıkanlar vardır...
Mintakaları bütün Beyoğlu, Şişli,
Levent ve civarıdır... Beşiktaş
da son günlerde bunların minti-
kasına girmiştir, fakat buradaki
Mevta Hüseyin ve grubu ile bü-
yük bir meydan kavgası vermiş-
lerdir...

BÜYÜK PATRON KİM?: Bü-
tün bu şebekeleri idare eden bü-
yük patronun kim olduğu belli
değildir... Bazı rivayetlere göre
bu yurt çapındaki dilenci şebeke-
sinin tanınmış bir iş adamı ta-
rafından yönetildiği söyleniyorsa
da elde kâfi miktarda bozuk pa-
ra yoktur...

D İ L E N C İ T İ P L E R İ

MENDİLLİ DİLENCİ:
Köşeleri tutar. Sakallı ve
boyunu eğiktir... Gözlerinin
altından bakar... Yaşı alt-

miştan aşağı değildir. Bir
elini numardan kıvrıp
bileğinden kırık numarası
yapar. Çok yavaş sesle dua
eder. Tehlike anında ça-
buk kaçar... Yirmibeş ku-
ruştan az verenin sülalesi-
ne dua eder... Sabah do-
kuzdan beşe kadar çalış-
tır... Beş buçukta banka-
ya hesabını teslim eder...

HASTANEDEN ÇIKTIM:
Bunların lakapları ((Has-
taneden çıktım'dır)... Yol-
da birine rastladı mı, has-
taneden yeni çıktığını ve
Konya'ya gideceğini söy-
ler... Ve bir teklitten aş-
ğı para almaz... Fakat tren
parasını topladığı halde
bir türlü Konya'ya gitmez.

Her dilendiği kimseye baş-
ka yere gideceğini söyledi-
ğinden nereye gideceği bel-
li olmaz... Aniden ortadan
kaybolur...

ŞAPKA TUTAN: Bu tip-
ler de yarı dolaşır yarı o-
tururlar... Şapkayı önüne
koyup iş tutar... İlemeye
benzer sesler çıkarır...
Menşeleri Sivas ve Dadalı'dır... Para ölçüsü şapkası-
dır... Bütün sezon ikiyüz
şapka dolusu para topladı
mı memleketine gider...
Parasını oraya götürür...
Yahut bir yere gömer...

AVUÇ AÇAN: Bunlar
bir yerde durmaz, hafif
hafif dolaşırlar... Daha
çok lokanta ve kahvelere
dalarlar... Asıldı mı uzun
zaman gitmez... Numara-
dan olduğu yerde yıkıla-

cak gibi sallanır... Garson-
dan çok korkar... Avucu
para atılmaktan nasır ol-

muştur... Ekserisinin bir
ayağı aksar numarasında-
dır... Gözleri uzaktan çok
iyi görünür... Bozuk paraları
kesesine zula eder... Çalış-
tığı banka ekseri Diş Ban-
kasıdır...

**ÇOCUKLU VE GEBE
KADIN:** Karnının üstüne
bir yastık koyup hâmile
numarasına yatar... Cami
kapılarında ve türbe civar-
larında yuvalanır... Şebe-
keden aldığı bir çocuğu
morfinle uyutup yanına
yatırır... En çok merha-
met çeken tiplerden oldu-
ğu için çok para toplar...
Bunlar mutlaka şebekeye
çalışır... İş bitince çocu-
ğu bir arsaya bırakıp mer-

keze döner... Gece şebeke
reisiyle neşesini bulur...
Bunların aktrislik tarafla-
rı çok iyidir... Her gün bir
saat ağlama antrenmanı
yapar.

EV DİLENCİSİ: Bun-
lar en âdi dilenci tipidir...
Evlere musallat olurlar...
Aralık kapılardan girip,
yahut babasının evi gibi
kapıyı çalıp para asırlar.
Ekmeke verene bozulurlar.
Bunları dışarı atmak için
içerde iki polis bulundur-
mak şarttır... Her şebeke-
de en kalabalık grubu teş-
kil ederler... Açıkta bir
şey buldular mı yürütür-
ler...

**GÖĞÜSLÜKLÜ MEK-
TEP ÇOCUĞU DÜMENİ:**
Son zamanlarda şebeke
yenilik yapmış ve yeni ye-
ni dilenci tipleri çıkar-
mıştır. Bunlardan biri de
göğüslüklü ve formalı ilk-
okul çocuğu tipidir... Bun-
lar ellerinde iğne, jilet,
şeker, kürdan gibi şeyleri
satarak, güya çalışırlar...
Fakat bunları kimse almaz
ve parayı toslar...

**CEMİYET DİLENCİLE-
Rİ:** Bunlar kibar dilenci.

ler olup rozet numarası-
yla halkı kazırlar... Aslı as-
tarı olmayan cemiyet adla-
rı altında çalışan bu şebe-
ke daha çok sosyetik çev-
relerde çok tutulur...

SAKATLAR: Elini kolu-
nu meydana çıkartıp mil-
letin merhamet duyguları-
nı istismar eder. Aslında
bunlar şebeke tarafından
bu hale getirilmiş gönüllü

fedailerdir... Ekserisi yan-
lış ameliyat sonunda sa-
kat kalan tiplerdir ve has-
tanelerin hariciye servisi-
yle ilgilidir... Trafik kazala-
rı ile de ilgili servisleri
meveuttur... Bunlar şebe-
kenin en iyi para kazanan
elemanlarıdır... Bir min-
takada iki haftadan fazla
durmazlar. Senelik izinleri
vardır... Ayrıca senelik
kârdan prim alırlar...

MAZHAR ÖSMAN

HEP bildiğiniz gibi, rahmetli Mazhar Osman, akıl ve sinir hastalıkları hekimliğini bu memleket'e getirmiş olan ilk doktorumuzdur. Ve hiç şüphe yok ki, büyük şöhretini, en ücra köylerimize kadar yayabilmiş olan tek doktorumuz da odur. Nitekim:

«— Sen aklını oynatmışsan, Mazhar Osman'a git!...»

«— Sen Mazhar Osmanlık olmuşsun evlâdım!...»

«— Seni ancak Mazhar Osman pakları!...»

Kabilinden sözler, bugün bile, halkın diline pelesenk olmuştur.

Ben Mazhar Osman'ı yakından, onun başhekimini bulunduğu «Bakırköy Emrâzı Akliye ve Asabiye Hastanesi»nde eczacılık yaptığım yıllarda tanıdım. Kendisine: «Deli doktoru», ya da «Timarhane kurucusu» denilmesine son derece öfkelenildiği halde, halk arasında o sıfatlarla tanınmış ve anılmıştı. Fakat aslında, faraza nasıl bir «Ertuğrul Muhsin» modern Türk tiyatrosunun kurucusu ise, rahmetli Mazhar Osman da modern akıl ve sinir hastalıkları hekimliğinin bu memleketteki banisiydi. Gerçi aradan geçmiş uzun yıllar, tababetin her yönünde olduğu gibi bu dalında da teşhis ve tedavi metotlarını bir hayli değiştirmiştir ama, bu tekâmüller, rahmetli Mazhar Osman'ın bu alandaki tarihsel vasfını ve değerini asla değiştiremez. Akıl ve sinir hastalıkları dalında, hekimliğimizin babası olarak, daima o aynı unutulmaz isim kalacaktır: Mazhar Osman!

Şimdiye kadar yazdıklarım, Mazhar Osman'ın hekimlik cephesi...

Bunun dışında, Mazhar Osman, bir ayrı meşhurlar manzumesiydi!

Bir kere, edip ve şair insandı. Nitekim, yazdığı kitaplardan meselâ «Tababet-i Ruhîye» ismini taşıyanı, yalnız hekimliğin değil, edebiyatın da «büyük» diye vasıflandırılmaya yüze yüz lâyık bir eseridir!

Bu kocamanlığının yanında bir de âdetâ tüyler ürpertici bir çocuksu tevazu vardı.

Dostlarına karşı daima vefalı, fakat hele ailesine ve çocuklarına karşı son derece fedakardı.

Ağır bir hastalık geçirmişti. Hastalık sarsıntılarını kolay atlatabilecek bir yaşta değildi. Muayenehanesine yaptığım son ziyaretlerden birinde, onu son derece çökmüş gördüm:

«— Üstad, sen artık biraz dinlensen!...» dedim.

Rengi uğmuş dudaklarında hüznü bir gülümseyiş belirdi ve:

«— Peki, dedi, ben dinlenirsem, tahsildeki çocuklara parayı kim yetiştirecek?...»

Halbuki, benim gördüğüm o bitkin halinde, Mazhar Osman'ın doktorluk etmesi değil, doktora gitmesi lâzımdı. Nitekim, «Çocuklarıma para yetiştireyim!» diye bunu yapmadığı için, o ziyaretimden çok kısa bir zaman sonra, dönüşü olmayan yere gitti!

Başhekimliğini yaptığı «Bakırköy Emrâzı Akliye ve Asabiye Hastanesi»ne yeni tesisler sağlamaya, teşhiste ve tedavide faydalanılması elzem âletler kazandırmaya ve orasını modern bir müessese seviyesine yükseltmeye çalışıyor, fakat bu yolda ilgili makamlar nezdinde yaptığı teşebbüslerin çoğu nemelâzımların, «idare-i maslahat» tarafı pasif idareciler tarafından kösteklenip baltalandıkça, isyan ve öfkesinden küpeler biniyordu.

O sıralarda bir gün, hekimleri, eczacıları, bir kısım memurları Bakırköy'den İstanbul'daki yerlerine götüren hastanenin özel otobüsüyle bu mutut seferimizi yapıyorduk. Mazhar Osman hoca, bu kısa seferler sırasında, yorgun başını, önündeki koltuğun arkasına dayayarak hafifçe kestirmeyi kâr sayardı. Zira ondan

AKBABA'YA UYGUN YÖNLERİ, ANILARI VE NÜKTELERİ İLE

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah DANIŞ

sonra da gidip muayenehanesinde çalışacak ve çoğu normal akıllı, normal sinirli olmayan insanların dertlerine devâ arayarak yeniden yorulacaktı.

O gün, otobüsümüzün yolu önüne bir eşek çıkıvermişti. Ve hayvan, kendisini kenara çekmeye uğraşan sahibinin, yularına olanca gücüyle asılmasına rağmen, bir katır inadıyla direniyor, geçmeye mecbur olduğumuz dar yolun açılmasına bir türlü meydan vermiyordu.

Bizim şoför, yolun ortasında âniden çıkan eşeğe çarpmamak için, hızla gitmekte bulunan otobüsümüzü, ister istemez sert kaçan bir frenle durdurmuştu.

Bu âni duruşun yarattığı şiddetli sarsıntı, mutut şekerlemesine dalıp gitmiş bulunan Mazhar hocanın başını dayalı bulunduğu yerden birden sıçratıverdi. Telâşla:

«Ne oluyor?...» diyerek doğrulan Mazhar Osman hoca durumu öğrenince, sahibine hâlâ direnmekte bulunan inatçı eşeğe baktı, baktı, ve her halde kendi müspet teşebbüslerini, birbirinden münasebetsiz bahanelerle kösteklemiş olanları hatırlamanın isyanına kapılarak, hepimizi gülmekten kırıp geçiren şu gerçekten enfes nükteli yapıtırdı:

«— İşte hayat da tıpkı böyledir... İnsanların yollarına böyle nice eşekler çıkar ve ilerlemelerine mâni olur!...»

Mazhar Osman hocanın, enfes hikâyesi, «Akababa»ya yüze yüz uygun bir de dolandırılması vardır ki, yazımı, onu okumak zevkini sizlere de tattırmadan bitiremeyeceğim.

Bizim, İstanbul şehrinde bir hacı ağaya tramvay satmış ünlü bir dolandırıcımız vardır ki, şimdi tövbe-kâr olmuş bulunduğu için adını açıklamıyacağım.

İşte bu adam, günün birinde, Mazhar Osman hocayı da yere vurmaktan karar kılmış. Zeki olduğu inkâr edilmez kafasını yorarak, işin planını da gerçekten ustaca hazırlamış.

Ünlü dolandırıcının iş (!) arkadaşları arasında, gerektiğinde kerli ferli bir hanımefendi kılıfına ve ro-

lüne girebilmekte usta bir de kadın var...

Bunlar tasarladıkları plân gereğince, bir gün, Beyoğlu caddesinin en büyük kuyumcu mağazalarından birine girerler: Kadın «hanımefendi» pozunda, dolandırıcı da onun ardında, el pençe divan, özel uşak rolünde...

Kadın, güya kızını evlendirecek... «Şu gerdanlığı ayırın, diyor, şu bileziği ayırın, şu pırlantalı saati ayırın... Şu yüzüğü ayırın!...»

Hülâsa; «Şunu ayırın!... Bunu ayırın!» diye diye hanımefendinin (!) almayı gözüne kestirdiği mücevherlerin kıymet tutarı, —o zamanın parası ile— yüzbin lirayı geçiyor.

Hanımefendi: «— Şimdi lütfen bu ayırdıklarımı güzelce paketleyip faturasını da hazırlayın!...»

Mağaza sahibi, yaptığı büyük ve kârlı (!) satıştan memnun:

«— Başüstüne hanımefendiciğim!» diyerek, emir saydığı ricaları derhal yerine getiriyor ve:

«— Her şey hazır hanımefendiciğim!...» diyor.

Hanımefendi (!):

«— Çok teşekkür ederim, diyor, ancak şu anda benim üzerimde bu faturayı ödememe yetecek kadar para yok... Ben, her halde adını duymuş olacağınız doktor Mazhar Osman'ın eşiyim. İsterseniz, bunlar sizde dursun, ben sonra alırtayım, isterseniz, yanımıza paketle faturayı ve bir mutemet adamınızı katın, şimdi Bakırköy Emrâzı Akliye Hastanesine gidelim. Ben eşime çekinzi yazdırayım!»

Eh, kuyumcu ne yapsın? Koskoca Mazhar Osman bu. Ne olur, ne olmaz, sağlam paraları bir an evvel ele geçirmek kaçırılır fırsat mı?

Hiç tereddütsüz:

«— Aman efendim, ne demek? diyor. Paketi buyurun. Faturayı da takdim edeyim. Benim kâtiple birlikte eşinize gidiniz. Hesabımızı görelim!...»

«Hanımefendi» (!), uşağına (!) dönerek emri basıyor:

«— Al paketi!...»

Ve, uşak (!) paketi, kâtip de mü-

cevherleri alarak hastanenin yolunu tutuyorlar...

Hastanede üçü birden başhekimin kapısına vardıkları zaman, «hanımefendi», kâtiple uşağına:

«— Siz burada bir kaç dakikacık bekleyiniz. Ben girip kocama durumu anlatayim!»

Ve «hanımefendi» (!), kapıyı vurup hocanın yanına giriyor.

Rahmetli Mazhar Osman, mutut nezaketiyle karşısına oturduğu «hanımefendi» yi dinlemeye koyuluyor.

Anlattığına göre «hanımefendi», Mazhar Osman'a hasta olarak erkek kardeşini getirmiştir.

Gerçi erkek kardeşi, görünüşte hiçbir hastalığı yokmuş gibi görünmektedir. Fakat adamcağıza her ne olduysa, şu son haftalarda olmuştur. Sapıklığı da odur ki, o gün bu gün, önüne gelenden alacaklı bulunduğu iddiasındadır. Sahte hikâyeler uydurmakta, sahte senetler, sahte faturalar hazırlamakta ve oraya buraya başvurup bunların ödenmesini istemek suretiyle kendisini rezil etmektedir. Kadın, bir asil aile kadını olan bizzat kendisini de maskara eden bu feci hastalıktan kardeşinin kurtarılması ümidini, hazakâtının hayranı bulunduğu Mazhar Osman beyefendiye bağlamıştır!

Mazhar Osman soruyor:

«— Nerde hastanız?...»

«Hanımefendi» cevap veriyor:

«— Burada, kapınız önünde efendim, ben durumu hakkında evvelâ size izahat vereyim diye yalnız geldim. Onun yanına da uşağımyı nöbetçi bıraktım!»

Mazhar Osman hoca:

«— Pekâlâ, diyor, siz lütfen çıkınız da hastanızı gönderin bana!...»

Kadın, Mazhar Osman hocaya ilk muayene ücretini de takdim ettikten sonra çıkıyor ve kâtip:

«— Ben konuştum kocamla, çekinzi hemen yazacak. Buyurunuz giriniz!...»

Kâtibin içeriye girmesi ile, hanımefendinin (!) ve uşağının (!), hastane kapısında beklettikleri arabalarının yolunu tutmaları bir oluyor.

İçeride, Mazhar Osman hocanın karşısında biraz evvel hanımefendinin (!) oturduğu koltuğa yerleşen kâtip, kendisinden hemen faturanın istenmesini bekliyor.

Fakat biraz evvel, onun bir garip akıl hastası olduğuna inandırılmış bulunan rahmetli Mazhar Osman, evvelâ akli muvazene, hafıza, dikkat, intikal bozukluklarının derecesini tesbit edebilmek için, akıl hekimliğinin hemen hemen klâsikleşmiş sorularına giriyor. Adam hepsini kutsursuz cevaplandırıyor ve sonunda:

«— Aman beyefendi, bunları neden sormaktasınız benden? Hesabımızı bir an evvel görseniz de bendeniz gitsem!...»

«— Canım hesabınız kolay! Evvelâ sizi tanıyalım biraz... Ne iş yapmaktasınız siz?»

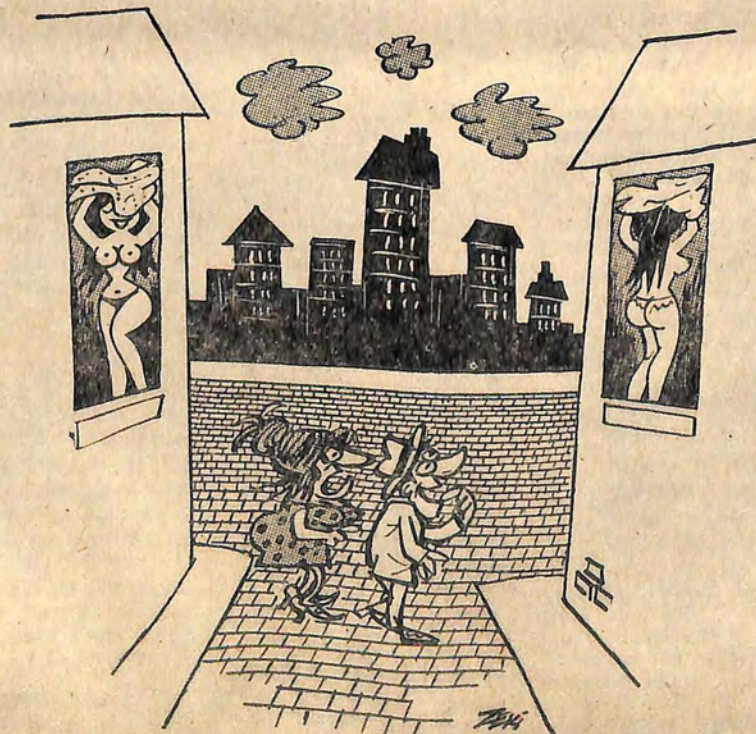
«— Efendim, refikanız hanımefendi söylemediler mi? Filanca kuyumcu dükkânında kâtipim!»

«— Refikam hanımefendiyi siz nereden tanıyorsunuz?...»

Kâtip izahat verince ve faturayı da gösterince Mazhar Osman hocanın ayakları suya eriyor ama, o zamana kadar «hanımefendi» ile uşağı kimbilir nerelere varmış bulunacaklardı!

Polis, dolandırıcıları yakalayamadığı için, o zaman —yanlış hatırlamıyorsam— Mazhar Osman hocaya kuyumcu, işin büyük zararını yarı yarıya paylaşmışlardı. Zira işin görülen dâvasında, kuyumcu mücehver paketini kâtibine değil de, uşağı teslim etmiş olduktan, Mazhar Osman hoca da hastanedeki odasının kapısına, ziyaretçileri kontrol edecek bir odacı bulundurmamasından sorumlu tutulmuşlardı!

Ne yaparsınız? İnsan, hattâ rahmetli Mazhar Osman hoca kadar büyük bir akıl doktoru bile olsa, her zaman yeter derecede akıllı olamıyor demek!...

— Çabuk dön arkana ona!

onu tanımadı. Zaten tanısa n'olacaktı? Biraz sonra ona çay kahve getirecekti. Çay kahve mi, hayır olmazdı. Çünkü, kırk günlük bütçesinin içine bir tek çay ve kahve koymamıştı. İnsana zorla içiremezlerdi ya. İllâ sen bu çaydan, bu kahveden içeceksin diye. Hem o kahveci için mi çalışacaktı, kahveciye mi para kazanacaktı?...

Babasının sözünü hatırladı yine: «Bir arkadaşının çayını içtin mi, ona çay ismarlamak zorunda kahrısın. Şunu bil ki, sana ismarlanan çay, kendi paranla içtiğin çaydır. İnsana zorla hiç kimse çay içiremez. Günde bir çaydan ayda ne tutar bilir misin? Memur her şeyden önce bütçesini iyi ayarlamalıdır. Saatin ayarı bozuldu muydu tamir edilir ama, bozuk bir bütçeyi daha şimdiye dek dünyada hiçbir kimse ayar edememiştir. Öyle zordur ona ayar tutturması.»

Dosdoğru torpilin yanına çıktı. Ö-nünü ilikledi, kapıyı vurdu ve iki buklüm içeriye girdi.

Torpil, gazete okuyordu... İlyas, biraz da kendine kızgın:

«Ya adam makalenin en heyecanlı yerinde idiye?» diye düşündü.

— Demek geldin? dedi torpil...

— Geldim efendim!

— Şimdi sen dosdoğru nüfus müdürü arkadaşın yanına git. O sana görevini söyleyecek, yerini gösterecek!

— Sağolun efendim.

Aynı babası gibi, hiç arkasını dönmeksizin başı önde arka arka dışarıya çıktı. Kapıyı da hiç gürültü et-

meden kapattı. Şimdi öyle saygılı bir şekilde girecekti ki müdürün odasına, müdürü şaşıp kalacak:

«Bu ne saygı yahu!» diye belki de hayretini gizleyemeyecekti.

Kapının önünde durdu. Son bir kez üstünü başını gözden geçirdi. İyi ki bakmıştı üstüne başına. İşte, ayakkabısının üzerinde su vardı. Kimbilir nerden sıçramıştı. Mendi-lini çıkardı, eğildi, tam ayakkabısını silerken müdürün kapısı açıldı. Ne şanssızlık! Yârabbi! Oysa ki, tam üç gündür müdürün odasına nasıl gireceğini, belini nasıl bükeceğini, başıyla nasıl selâm vereceğini hep prova etmiş durmuştu. Şimdi, o üç günlük emeği bir ayakkabıdaki su yüzünden boşa gitmişti.

Dışarı, kırk-kırkbeş yaşlarında za-yıf, sarı benizli bir adam çıktı. İlyas'a sordu:

— Kimi aradınız?

— Efendim, bendeniz İlyas'ım. Bu dairede görevlendirildim de...

Ama, müdürünün gözüne hiç bakmaksızın konuşuyordu...

— Demek o sizsiniz?

Babası ne demişti:

«Oğlum, müdürler özel hayatına ait sorular sordukları zaman bülbül kesilme. Müdürüne özel hayatından bahsetmek saygısızlıktır. Bir gün gelir müdürün de sana özel hayatından bahseder. Sen istemeye istemeye öyle bir duruma sebep olduğun için müdürüne karşı saygısızlık etmiş olursun!...»

Onun için hiç cevap vermedi İlyas...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Şu akılsıza bak, ne biçim zam istiyor!...

Reçete yok ama...

Adamcağız telâşla eczaneye girerek:

— Striknin istiyorum, dedi.

Böylesine kuvvetli bir zehiri aspirin ister gibi rahatlıkla isteyen adama eczacı sordu:

— Ne için istiyorsunuz?

— Kaynanam için...

— Reçeteniz var mı?

— Yok, diyen adamcağız hemen elini cebine attı: Reçete yok ama, size kaynanamın bir fotoğrafını gösterebilirim!

Ruh doktorunda

— Doktor, hafızamı kaybettim!

— Neyinizi?

— Bilmem, unuttum. Az önce neyimi kaybettiğimi söylemiştim?

Karşılık

Delikanlı merdivenden çıkarken, taşıdığı paketlerin altında ezilen şişman kadını görünce paketleri elinden aldı, kadıncağızın oturduğu kata kadar çıkardı.

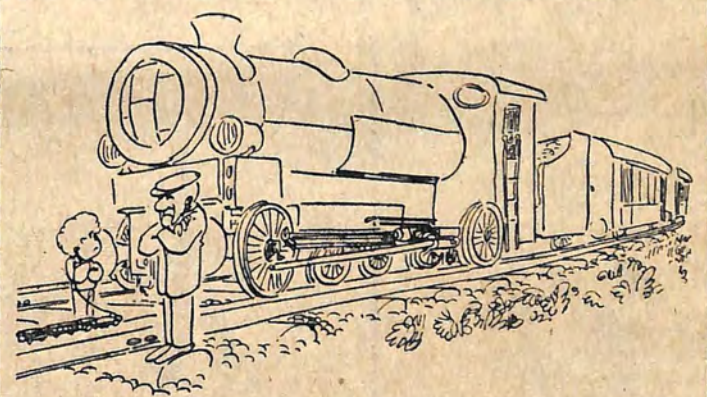
— Teşekkür ederim delikanlı, dedi kadın. Sigara içer misiniz?

Kadının içeri alıp ağırlayacağını sanan delikanlı:

— Evet, dedi. Hem de pek çok içerim.

Kadın başını iki yana sallayarak:

— Anlamıştım zaten, dedi. Yaşınıza göre çabuk yoruluyorsunuz!

Yazısız

Rüya

Gördüğü garip rüyayı arkadaşına anlatıyordu:

— Odamda çirliçiplaktım. Pencere açıldı ve bir zenci içeri daldı. İri yarı bir erkekti bu. Çok korkmuşum. Yanıma sokuldu. «Ne yapmak istiyorsunuz?» diye dehşetle sordum. «Bilmiyorum madam» dedi. «Rüyayı gören ben değilim, sizsiniz!»

Bir konuşma

Gelin alayı, Belediye dairesine girmişti. Gelin çok güzeldi. Damadın annesi:

— Ne kadar güzel değil mi? diye sordu.

İçini çeken damat:

— Evet, dedi. Onu ilk defa el-bisesiyle görüyorum.

Anne şaşkın:

— Yaa... diye küçük bir çığlık kopardı.

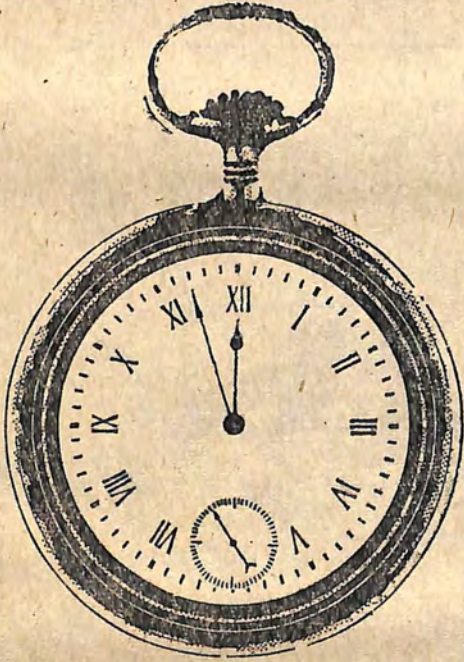
— Onu şimdiye kadar hep yaktakta görmüştüm, diye devam etti oğlu.

— Seninle mi yatıyordu?

— Yok canım, o kadar da değil. Apandisit ameliyat olmak için yatığım hastanede hastabakıcılık yapıyordum!

— Cevap ver, kimdi yanındaki?
— Ayol ben ne bileyim, kendisine sor!

Reklam, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLAM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60326 — 217)

A K B A B A

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selami M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

Bu gazete Basın ahlak yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

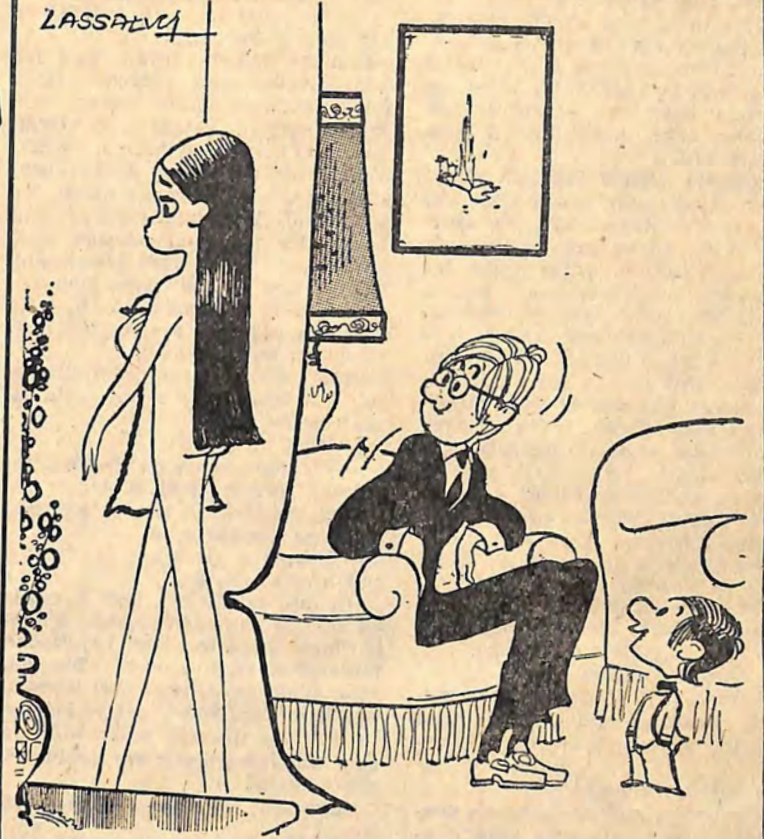
Fiatı : 100 kuruştur.

YAZISIZ

Dünya
Kar-kar-
türler

LASSALV

- SAĞLARINI BİRAZ TOPUZ YAPSA DAHA
ÇOK HOŞUNA GİDER DEĞİL Mİ ?..

YAZISIZ

YAZISIZ

- ELİMİN ALTINDA NE VAR ,BİL BAKALIMI ?..

YAZISIZ

- ÇOK ZÜPPE KÖPEKTİR ,SADECE İNGİLİZCE
HAVLAR !..

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

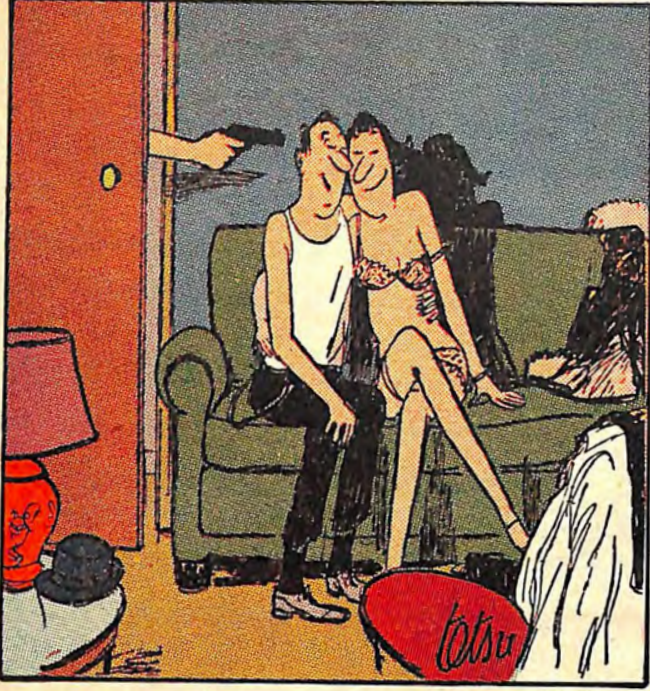

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

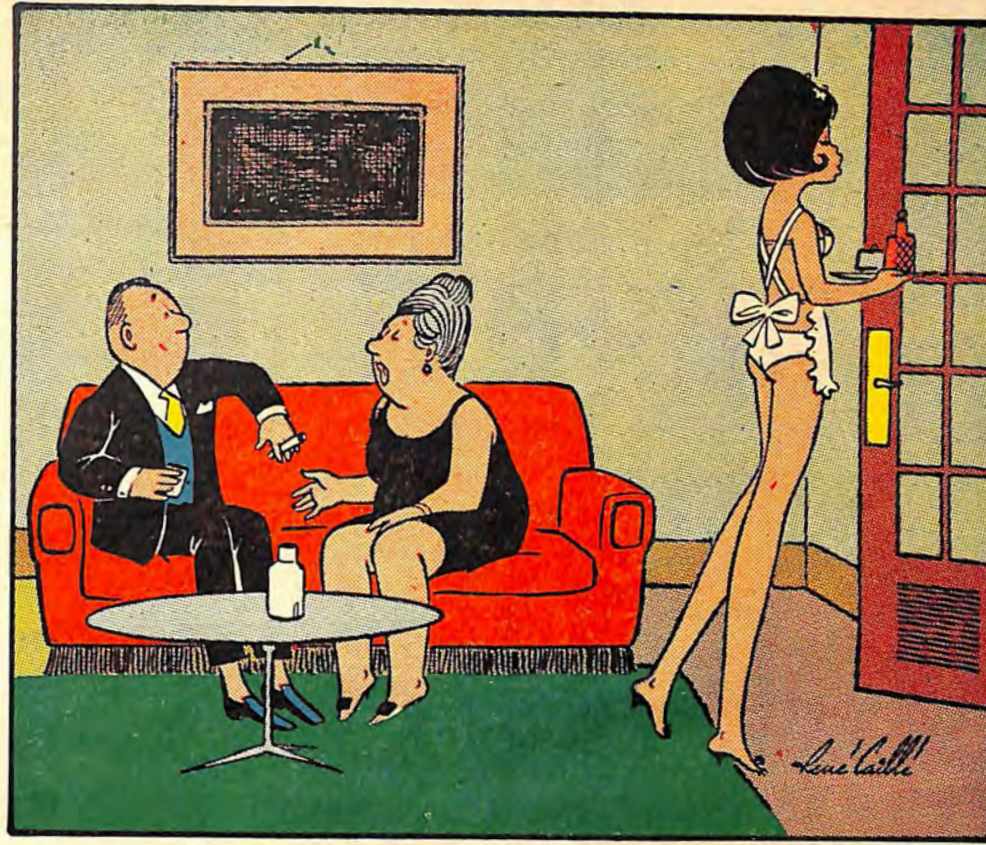
AKBANK

(Ak. : 219)

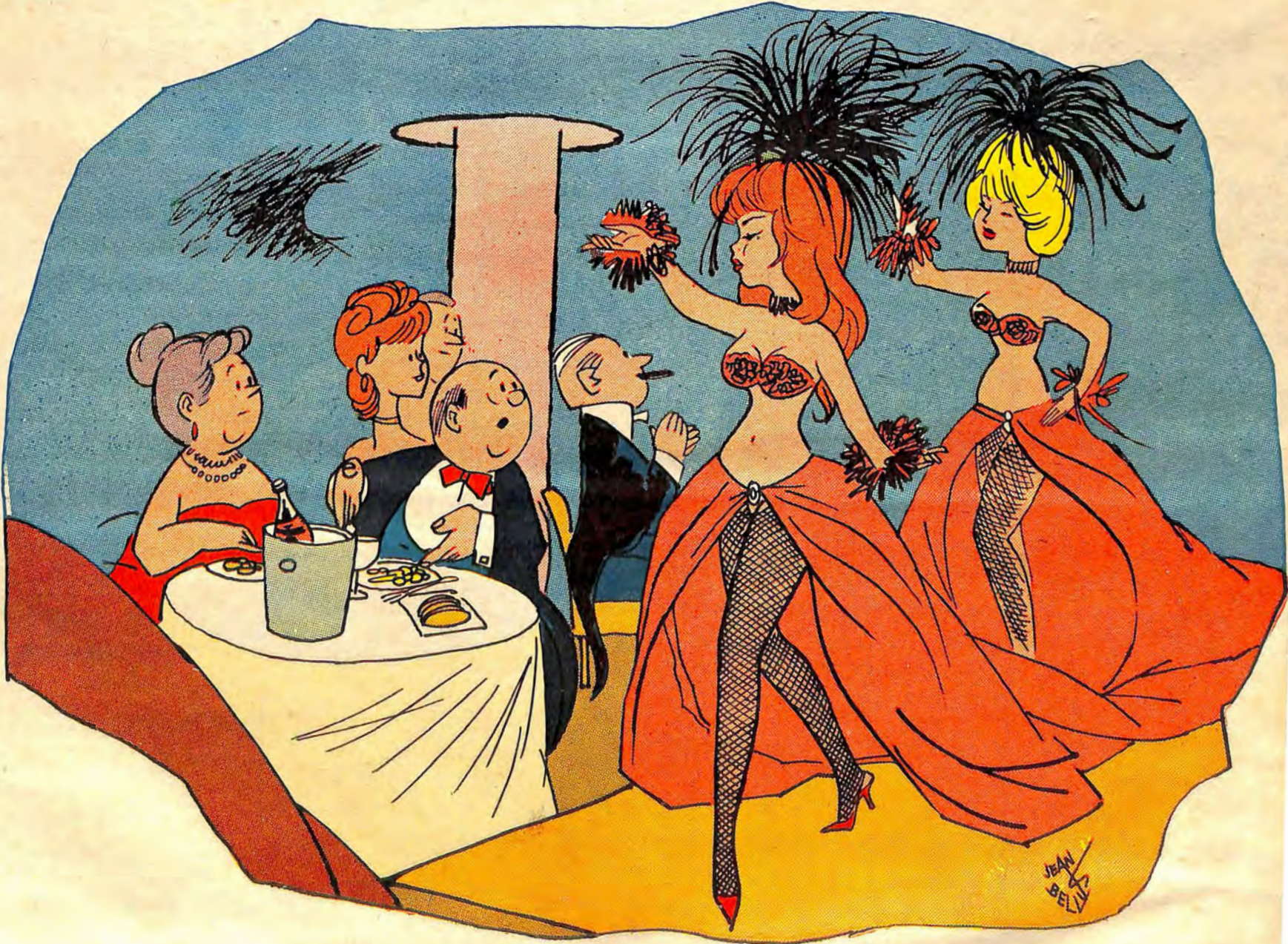
AKHABA

- SİZİ UZUN ZAMAN , ÇOK UZUN ZAMAN
HAYATIMIN SONUNA KADAR SEVECE-
ĞİM !..

- HİZMETÇİNİN AYLIĞINA ZAM YAPMAZSAN , YAKINDA
ÇIRILÇIPLAK GEZECEK !..

- 0000!.. BİLSEYDİM PİLİÇ İSMARLARDIM YAHU !..